PROMIN

ПРОМІНЬ

ЧЕРВЕНЬ
Ч. 6
1979

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XX ЧЕРВЕНЬ 1979 Ч. 6

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 6 JUNE, 1979 VOL. XX

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

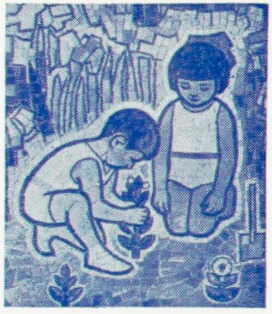

В ЦІМ ЧИСЛІ:

— Перед нашим черговим з'їздом	1
— Комунікат СКВУ	2
Зінаїда Маєвська — Світлої пам. Наталія Полонська-Василенко	3
І. Огієвська — Про естетичне виховання дітей	5
А. Курдидик — Ірина Носик — Палітра і мікроскоп	6
Вол. Боровський — Найконечніша потреба — поширення національної свідомости	8
Ліна Костенко — Буває часом	9
Євген Гуцало — Проти Івана сонце іграло	10
Ю. Стойко — Прийняття для нових громадян	13
В. Ваверчак — Дві доповіді про жінок	14
A. Balan — Six Ukrainian-Canadian Dramatist	15
Музейні вісті	18
Відділ для дітей	20
Квіти незабутнім	21
Громадська і родинна хроніка	22
Річні звіти відділів	30
С. Кульба — Довкола дому	32
Українська вишивка	32
З кампанії на „Промінь"	33

НА ОБКЛАДИНЦІ — Діти українського садочка при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні з учителькою Анною Звоздецькою. Світлина з журналу „Геритедж" Гл. стор. 2.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainan Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy	0.50

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

№25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ПЕРЕД НАШИМ ЧЕРГОВИМ З'ЇЗДОМ

Кожний крайовий з'їзд організації це світлі сторінки його історії в майбутньому. Ставимось серйозно до заплянованого з'їзду, маємо почуття зобов'язання супроти його успіхів, то з'їзд випаде успішно, а коли з'їзд випаде успішно то сторінки історії організації наповняться цінним змістом. Каже народна пословиця — „з порожнього не наллєш".

Успіх кожного з'їзду залежить не лиш від його програми, але у великій мірі залежить також від числа його учасників, від числа відпоручників місцевих клітин, цебто відділів.

Тому ми всі, члени складових організацій Союзу Українців Самостійників зацікавлені нашим черговим з'їздом, який відбудеться в Гамільтоні в днях 1, 2, 3, 4 і 5 серпня 1979 року.

Союз Українок Канади готується до свого чергового з'їзду в цих самих датах. Провід організації відповідальний за програму з'їзду, а відділи і членство відповідальні за активну в нім участь.

Дехто висловлює думку, що Гамільтон далеко від чотирьох провінцій західньої Канади, почавши від Бріт. Колюмбії, Альберти, Саскачевану і Манітоби і чи кожний відділ західніх провінцій міг би взяти участь. Не треба сумнівів, треба хотіння. В наших часах, коли кожний відділ навіть найменший має прибутків на тисячу-дві, а більші далеко більше, коли жіноцтво працює для потреб громади повних два роки (від одного з'їзду до другого) може вповні дозволити собі вислати делеґатку і не лиш одну. Ніхто сьогодні не може сказати, що бракує грошей — маємо в громаді все — церкву, залю, хату, тепер треба дати нагоду членкам поцікавитись загально народніми справами, час нам повернутись до, так званих, народовецьких з'їздів, з яких кожний учасник, учасниця винесе для свого товариства ідейність думки і чину, які нам тепер так дуже потрібні.

Живемо в таких часах, коли не можемо обмежуватись лише до парафіяльних справ, хоч вони й дуже важливі, а мусимо знати, що є в нас загально українські справи, народні справи, над якими нам треба порадитись і пізнати себе ближче.

Ще одно — треба щоб громадяни східної Канади зустрілись з нами „західняками", бо декому ввижається, що в західній Канаді вже не лишилось самостійників. А нам таки залежить на добрій про нас славі, бо славні діла творили ми і продовжуємо їх для нових сторінок нашої історії.

З'їзд відбуватиметься в просторих залях університету МкМестер і там напевно будуть теж відповідні мешкальні кімнати для делеґатів і гостей.

Від дати з'їзду ділить нас всього два місяці — червень і липень, тому саме тепер пора готуватись до його активної і масової участи.

До побачення на З'їзді!

Нарис програми З'їзду Союзу Українок Канади

Черговий Крайовий З'їзд Союзу Українок Канади відбудеться під час З'їзду складових організацій СУС в днях 1 — 5 серпня 1979 р. в приміщеннях МекМестер університету в Гамільтоні.

СЕРЕДА 1 серпня

Реєстрація від год. 1:00 по полудні і вечером
Цілоденний семінар заходами Союзу Українок Канади з нагоди Року Дитини
— дошкілля
— двомовні кляси
— рідні школи
— молодші відділи СУМК
7:30 вечером:
Офіційне відкриття З'їзду складових організацій СУС — спільна сесія

ЧЕТВЕР 2 серпня

8:00 рано — Служба Божа — св. Пророка Іллі
9:30 — сесія Союзу Українок Канади
— вибір президії, комісій
— привіти
— звіти, дискусії
12:00 — 2:00 Спільний обід Союзу Українок Канади
Доповідь — добр. Юстина Лучак
Вручення нагород кампанії „Промінь"
2:00 — 5:00 продовження сесії Союзу Українок
Довкола круглого стола — дискусія над темами:
— членство
— молоді подружжя
— вимоги до української церкви
7:00 — 9:00 Вечірня сесія присвячена Провінціяльним Екзекутивам Союзу Українок Канади
9:00 — Фільм і виклад про 1000-ліття православія

П'ЯТНИЦЯ — 9:00 — 12:00 Спільна сесія складових організацій СУС, діяльність і напрямні складових організацій С.У.К., ТУС, СУМК, Інститути.

Промова пані К. Черновської

ПОПИСИ МОЛОДІ

СУБОТА 9:30

Окремі сесії:

— дискусії над планами праці
— питомці інститутів, колегії
— Музей і Фундація
— Фундація СУС

6:30 вечора — бенкет

НЕДІЛЯ: 9:00 Архиєрейська Служба Божа

Спільний обід

Концерт СУМК

Централя Союзу Українок Канади

КОМУНІКАТ

На засіданні Президії Секретаріяту СКВУ в дні 3. 2. 1979 обговорено слідуючі справи, що їх видвигнула Президія Української Світової Кооперативної Ради (УСКР):

1. Президія Української Світової Кооперативної Ради разом зі своїм членством, перша зголосила свою готовість допомогти Секретаріятові СКВУ організувати і розбудувати однодоляровий фонд СКВУ. Віримо, що практичні заходи Президії Української Світової Кооперативної Ради (УСКР) в цій справі принесуть якнайкращі плоди. Сердечно закликаємо так правне як і многотисячне кооперативне членство і все громадянство до підтримки цеї важливої і благородної ініціятиви УСКР.
2. У близькій і діловій співпраці із Президією СКВУ, Президія Української Світової Кооперативної Ради (УСКР) заплянувала видати економічно-господарський альманах. Альманах мав би охоплювати весь спектрум цього відтинку нашого життя на еміґрації: торговельний, фінансовий і промисловий кооперативного і приватного характеру.

Цим шляхом просимо так центральні установи відповідальні за поодинокі організовані відтинки, як і поодиноких підприємців — зустріти цю ініціятиву УСКР якнайпозитивніше. Українська Світова Кооперативна Рада розішле й опублікує відповідні запитники й інформації в цій важливій справі. Відповіді просимо надсилати на адресу УСКР.

World Council of the Ukrainian Credit Unions
2351 West Chicago Avenue
Chicago, Illinois 60622 (312) 489-0520

Повищі пропозиції Президії УСКР були схвалені Президією Секретаріяту СКВУ на вищезгаданому засіданні. Закликаємо українську громаду всесторонньо піддержати ці заходи для їх успішної реалізації.

Микола Плавюк — Президент СКВУ
Омелян Плешкевич — Голова УСКР

Журнал „Геритидж" про культурну працю українців в Альберті

В журналі „Геритидж" (спадщина) числі 1 з січня-лютого ц.р., який виходить в Едмонтоні, перша його половина — повних 18 сторінок з ілюстраціями, це інформації про культурну працю українців в Альберті.

Цей журнал виходить раз на два місяці а видає його міністерство багатокультурности для етнічних груп провінції Альберти.

У згаданім числі знаходимо такі цікаві інформативні статті, як спадщина народнього одягу українців. Приємно вражає нас заголовок „Наріжний камінь української культури". Це про україномовне виховання — рідні школи, садочки, двомовні кляси (українська-англійська). Ось три світлини садочка катедральної громади Св. Івана в Едмонтоні з садівничкою — учителькою Анною Звоздецькою. Танцювальний ансамбль Шумка, розповідь про едмонтонський хор Дніпро, його мистецька оцінка.

В окремій статті „Культурна спадщина" це про рідні школи, про навчання української мови. Авторка Йоганна Вензель каже: „Коли б Канада мала лише одну або дві культури, то вона була б сірою і нецікавою країною і наводить такий вислів молодої української мами:

„Ми зобов'язані так забагато Канаді, як і нашому народові увіковічнюючи нашу мову і звичаї.

Світлої пам'яті Наталія Полонська-Василенко

Життя — це бурне море, це злий буревій. Воно минає і з часом забирає від нас людей дорогих в нашій історії, людей, які все своє життя присвятили українському народові. До таких людей належить професор, доктор Наталія Полонська-Василенко — невтомний, талановитий історик українського народу.

Вона проявила себе великою науковою працею і має за собою поважні досягнення і там в Україні, і тут на еміграції. Це жінка-науковець, великого таланту. Вона опрацювала великий курс Історії України, який пропонується читачам, як підручник для студій у вищих школах. Потреба такого підручника пекуче відчувалася. В цьому курсі Історії України Авторка не обмежується переповіданням перебігу історичних подій, але також крім розгляду історичних фактів, вона ще переводить глибоку критику розбіжних коментувань спірних проблем історикаами різних поглядів і подає обширну бібліографію історичних джерел і праць доведену до 1969 року.

Наталії Полонській - Василенко „властива особлива сила історичної синтези, в дусі української державницької історіографії. Наслідком цієї синтези є її великий курс історії України. Це блискуче завершення понад півстолітньої наукової діяльности талановитого історика, і це буде гарний ювілейний дарунок Шановного Автора українській науці й українській громаді" — писав професор О. Оглоблин, коли ця двотомна праця друкувалася.

Ця книга була задумана Авторкою не лише як підручник для студій у вищих школах, але і як український текст для перекладу на чужі мови, щоб переборювати російську історію, яка присвоює Київську Русь Росії.

Наталія Полонська народилася 13 лютого 1884 року в Харкові в родині, що була пов'язана з давніми родами Слобідської України. Її батько, Дмитро Меньшов, був артилерійським старшиною перше царської, а потім української армії. Працював над військовою історією Києва, був одним з фундаторів Військово-Історичного Товариства ім. Нестора Літописця.

В дитячих роках Н. Полонська переїздить до Києва. Вчиться в Фундуклеївській гімназії, яку закінчує в 1901 р. Студіює на історично-філологічному факультеті Вищих Жіночих Курсів. На цих курсах була вже в 1912 — 1915 роках

Проф. д-р Наталія Полонська-Василенко за студентських часів у Києві
Фото 1914 року

асистентом при катедрі історії Росії і методики історії та одночасно викладала в 1910 — 1924 роках історію в кількох Київських гімназіях.

В 1913 році склала іспит в Державній Комісії Київського Університету святого Володимира, а в 1915 р. в тому ж університеті склала магістерський іспит з російської історії і, як перша жінка, була обрана 1916 року приват-доцентом університету св. Володимира.

В 1918 — 1924 р. Н. Полонська була ученим секретарем Археоолгічного Інституту та викладала там обов'язковий курс археології й завідувала археологічним музеєм університету. Крім цієї наукової праці вона була професором в 1916 — 1920 роках у інших Київських високих школах: Народного Університету, Інституту Географії, Вищих Жіночих Курсів А. Жекуліної.

В 1920 році большевики ліквідували українські високі школи-університети, лише деякий час залишався Інститут Археології, але був зня-

тий з державного бюджету, а в 1924 році ліквідований.

В 1920 році Наталію Полонську було обрано на катедру археології в Пермському Університеті, а 1922 року на катедру історії мистецтва Азербайджанського Університету в Баку, але від обох пропозицій вона відмовилася, бажаючи залишитися в Києві.

В роках 1927 — 1931 вона була професором Київського Художнього Інституту, а в 1940 році стала професором Київського Державного Університету.

Наукова діяльність Н. Полонської була одночасно пов'язана з двома установами: з Українською Академією Наук та з Київським Центральним Архівом Давніх Актів. В 1933 році большевики провели реорганізацію Української Академії Наук та ліквідували гуманістичні відділи в зв'язку з тим проф. Полонську було звільнено від наукової праці. Але в 1937 році знову було прийнято її в Академію Наук, як старшого науково співробітника спочатку Інституту Економіки, а з 1938 року, прийнято як наукового співробітника Інституту Історії України.

В Київському Архіві Давніх Актів Наталія Полонська була в 1925 — 1927 роках науковим співробітником, а після відступу большевиків стала директором цього Архіву в 1942 — 1943 роках.

Проф. д-р Наталія Полонська-Василенко у своїм робочім кабінеті на еміграції

З 1911 року Н. Полонська була членом Наукового Історичного Товариства ім. Нестора Літописця, членом Товариства Прихильників соціяльних знань, Охорони пам'яток старовини та Історично-Етнографічного гуртка при університеті і членом Таврійської Вченої Архівної Комісії (з 1916 р.).

В 1943 році доля викинула невтомного науковця, історика Наталію Полонську на еміґрацію, де вона стає дійсним членом Українського Історично-Філологічного Товариства в Празі, а з 1944 року професором Українського Вільного Університету в Празі і Мюнхені (з 1946 р.).

З 1966 року вона стає деканом Філісофічного Факультету УВУ та членом Церковно-археологічної Комісії у Львові (з 1944 р.) і Мюнхені (з 1946 р.), дійсним членом Наукового Товариства ім. Шевченка (з 1947 р.), членом Української Вільної Академії Наук (з 1948 р.) та Міжнародної Вільної Академії Наук у Парижі (з 1952 р.).

Повний бібліографічний перелік наукових праць, студій, статтей, рецензій Наталії Полонської-Василенко займає більше 12-ти сторінок друку.

Ці заслуги та наукові праці ставлять професора, доктора Наталію Полонську-Василенко на виключне місце в нашій історії та історії світового жіноцтва. Як бачимо професор, доктор Наталія Полонська-Василенко відповідно до обставин історичної доби, в якій доля судила їй жити і творити, працювати на ниві народної освіти, виявивши жертвенну самовідданість і посвяту для українського народу. Померла вона 8-го червня 1973 року в Німеччині. Згадка в шосту річницю смерти талановитого науковця, історика професора, доктора Наталії Полонської-Василенко, жінки патріотки українського народу — це вияв глибокої пошани до неї.

Для українського народу вона не вмерла, бо залишила наслідки своєї великої наукової праці для нього, а пам'ять про неї нехай переходить з покоління в покоління, як про одну з найкращих постатей в ряді невтомних і незламних творців, патріотів української нації.

Зінаїда Маєвська

СПРОСТОВУЄМО

В числі 5 з травня, на стор. 9 у другій лінійці заголовку „Нові здобутки українського літературознавства" трапилась прикра друкарська похибка: просимо читати **Олександра** (не Олександер) **Черненко.** Редакція

І. Огієвська

Про естетичне виховання дітей

Естетичне виховання — це виховання вміння бачити, відчувати, любити красу в труді, в мистецтві, в творчості, в наколишній обстановці, у відносинах між людьми. На основі цих вражень у дитини поступово вироблятимуться певні звички, а потім і смак.

Доньці подобається зачіска матері, її суконка, бо вона любить маму. Отже, якщо мати завжди одягнута акуратно, просто, але красно, це сприятиме вихованню доброго смаку у дитини. Треба, щоб уже змалку діти брали участь у створенні краси — акуратно складали іграшки в своєму куточку, вирощували квіти, допомагали старшим у підтриманні порядку і затишку в кімнаті і ін.

Маленька дитина тягнеться до всього барвистого. Вона легше розрізняє яскраві, прості формою предмети. Вони й повинні бути першою мистецькою школою дитини. Вже у віці 2 - 3 роки слід вчити дітей правильно визначати такі кольори, як червоний, зелений, синій, голубий, жовтий.

Дитина любить яскраве. Нехай же у неї будуть недорогі, але гарні, барвисті костюмчики, платтячка, сорочечки. До синього плаття, наприклад, слід зав'язати голубий бант, до білого — яскравий.

Показуючи щось дитині, треба порівнювати звичне, любиме з новим. Надіваючи ніжно-рожеве платтячко дівчинці, можна сказати, що воно схоже на ранкове небо, коли сходить сонечко, а білі прозорі банти, це ніби хмарки.

В природі безліч прекрасного, і треба вміти бачити його, помічати навіть в малому: в польовій квітці, в краплинці роси, що переливається всіма барвами веселки. А скільки естетичної радости завжди приносить весна, літо. Для малюка рвати квітки, плести віночок — величезна радість. В той же час він може з допомоою матері запам'ятовувати назви кольорів. Увагу дитини дошкільного віку може з допомогою матері запам'ятовувати назли з-за хмари виходить сонце. Треба показати, як, залежно від освітлення, міниться відтінок кольору.

Треба частіше гуляти з дитиною в парках, гаях, в полі, звертати її увагу на забарвлення неба ранком, вдень, ввечері, на барвистих мателиків, на форму хмар тощо. Під час таких прогулянок дитина починає пізнавати природу, любити її.

Естетичне ставлення до навколишнього життя включає і відносини людей між собою. Можна і треба навчати дитину красі відносин. Святкуючи день народження сина або дочки, слід підібрати недорогі, але цікаві, привабливі подарунки, покласти біля ліжка дитини, щоб вона, прокинувшись, зразу побачила їх. Тоді в сина чи дочки вже зранку створюється радісний, піднесений настрій свята. Але обов'язково треба привчати дитину, щоб і вона прагнула зробити приємність мамі, таткові та іншим членам сім'ї. Цілком зрозуміло, що все це досягатиме мети лише в тому разі, коли і в батьків завжди живе бажання принести радість один одному.

Незвичайно велике значення в естетичному вихованні має образотворче мистецтво. Для дітей у нас випускається певну кількість кольорових, ілюстрованих книжок, з яких і починається знайомство дитини з картиною. Обов'язково треба добитися бережливого ставлення до книжки, до картини. Повага і любов до ілюстрацій, до книжки — це вже перші паростки любові до мистецтва.

Дитині 2 - 4 років слід показувати картини з невеликою кількістю фігур, предметів. Вони повинні бути чітко намальовані і яскраво забарвлені. Складні зображення як і малюнки, виконані у вигляді начерків (незакінчені малюнки), діти цього віку сприймають погано. Показуючи картинки дитині, їх обов'язково треба пояснювати.

З дитиною 6 - 8 річного віку можна розглядати деякі доступні її розумінню твори відомих малярів у музеї або гарні репродукції з картин. При цьому слід не тільки розтлумачити зміст картини, але й пояснити, чому зміст її так яскраво сприймається. Наприклад, радість життя в картині "Весна" підкреслюється тим, що фоном її є весняний пейзаж, вся вона пронизана сонячним промінням.

Дитина ще не може довго зосереджувати свою увагу. Тому за один раз не слід розглядати з нею більш як 2 - 3 картини. Але протя-

(продовження на стор. 13)

Ірина Носик: Палітра і мікроскоп

Чотири мистці-українці вписалися нестертно на скрижалі канадського мистецтва: Василь Курилик увіковічнив кистю українських піонерів, Леонід Молодожанин поставив ряд пам'ятників та овітражив десятки святинь, Леонід Перфецький розмалював Ораторію св. Йосифа в Монтреалі, а Ірина Романа Носик увійшла в усі наукові довідники Канади й Америки як...

Ірина втікала юначкою з батьками з подільського Чорткова перед червоною навалою, як тисячі-тисячі інших. На якийсь час спинилися всі у Празі, — Парижі західного слов'янства. Але звідси треба було теж тікати. На довше осіли в Інсбруку в Тиролі, Австрія, і тут дівчина завершила середню школу та вписалася на мистецькі студії в місцевому університеті. Проф. Кірхмаєр, один зі світочів австрійського малярства, скоро пізнався на новій студентці, яка вдень мусіла працювати і ночами вчилася, поки не змогла вповні віддатися навчанню, — вже в 1947 р. Мистецька Ґалерія в Інсбруці купила в неї три портретні студії для свого постійного фонду, а рік пізніше післала їх, серед своїх репрезентативних творів, на виставку у швайцарському Цюриху. Тут же, в Інсбруці, Ірина Носик взяла ще участь у виставці творів мистців-емігрантів, тут їй запропонували стипендію на студії мистецтва в Італії і тут — скінчилася кар'єра Ірини Носик в Европі.

Батьки дістали „афідавіт" з Канади, що був на ті часи справньою мрією кожного українця в Европі, — і корабель повіз Носиків до Галіфаксу, далі поїзд до Вінніпеґу. Була осінь й ніжна Ірина тяжко пережила морську дорогу та холодну столицю Манітоби, після твердої прерійної зими Носики подались до Торонта. Всі троє, — сотник УГА Іван, пані Лідія, що втратила по дорозі між Чортковом та Інсбруком свого батька, відомого громадського діяча й сенатора д-ра Антона Горбачевського, й Ірина, що здавалося залишила за морем всі свої мистецькі мрії, — вхопилися за сяку-таку працю, щоб прожити. Водночас теж усі включилися в життя української громади, — сотн. І. Носик у Стрілецьку Громаду, пані Ліда в жіночі організації й метка, як живе срібло, Ірина в Літ.-Мистецький Клюб та між колеґ-малярів.

Мудрі люди кажуть, що в Канаді ніхто з голоду ще не згинув, ще мудріші, — що хто хоче і вміє працювати, на того чекає доля. На Ірині

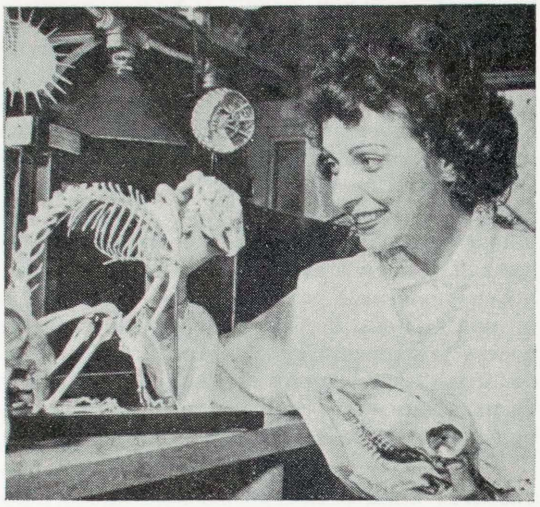

Малярка Ірина Носик

Носик пословиця здійснилася. В газеті був розшук за рисівником для Торонтонського Університету і Носиківна послала свої проєкти. Вони були такі, що з 30 і кількох кандидатів прийняли Ірину. В 1951 році почався новий її шлях.

В Будівлі Зоології на кемпусі Торонтонського університету до студія Ірини Носик треба було йти на третій поверх, потім поміж клітки з усякими тваринами й поміж акварії, врешті через велику лябораторію департаменту біології. У студіо на стінах висіли полотнища і на них Ірина вмощувала той світ, що існує віками, але якого людина не бачить та може доглянути його частинку тільки при помочі найсильніших мікроскопів. Перша й чи не одинока в Канаді наукова малярка, як офіційно стали звати Ірину, переносила на полотна з того світу всякі мікроорганізми, бакцилі й бактерії, грибші та протозоа своєю вправною рукою, відтворюючи в олії їх обриси й коліри та створюючи справжній цілий світ, — часом неймовірний, навіть страшний своїм виглядом, — але з такою прецизією, що новий „набуток" університету став чудувати професорів і спеціялістів. Про Ірину заговорили радіо і телевізія, репортери почали відвідувати її лябораторію, сототисячний торонтонський „Стар" в недільному додатку помістив на першій та дальших сторінках фотографії „Красуні з незвичайною працею". Ірині стали пропону-

вати працю в Онтарійському Музеї, в наукових видавництвах, в мільйонових компаніях в Нью-Йорку. Але наша малярка влюбилася вже в Торонто, відхиляла всі „спокуси" і далі заповняла полотна (6 рази 10 стіп!) усякими дивовижами або реперувала давніші, що вже сильно знищились та відстали від здобутків модерної науки. „Це цілий світ, — писав один з репортерів, — в якому і страшно і цікаво і неймовірно дивно серед тих подібних іноді до китайських зміїв істот, які Ірина Носик „витягає" з-під мікроскопів та які — наше щастя, що ми їх не бачимо".

Але Ірина почувалася серед тих „страхіть" свобідно і не тратила нічого ні зі своєї природної краси, ні з культурної поведінки, ні з особистого чару. Вона ставала все більше рідкісним і високої марки знавцем та мистцем тих справ, її презентували на наукових з'їздах, її заздрили Торонтові інші високі школи континенту. Оповідають, що якийсь професор біології з ЗДА, навіть не питаючи Ірини, запропонував їй дві тисячі долярів вищу річну платню, як вона має, а коли Ірина зрадила це жартом своєму професорові-„босові", той зі страхом сказав: „Айрін, як він тобі дає три тисячі більше, то ми дамо чотири і пів тисячі більше!" — і Ірина могла тільки щиро посміятись.

Так є з нашою маляркою до сьогодні. Але вона не тільки малює всяку „біологію". Вона таки мистець і „біологія" — її фахова праця. Вона таки український мистець і від 1954 року, коли її твори були на Виставі Першої Зустрічі Мистців у Торонті, не було майже року, щоб вона на чергових виставках не презентувала свої чергові мистецькі досягнення. Поруч праці в університеті в неї є своє „інтимне" студіо і з нього виходили та виходять далі її олії, її портрети, її сепії, — і зокрема її мозаїки, в яких Ірина Носик передовий творець. Так пішли виставки в Торонті 1955, 1957, 1960, 1961, 1962 і 1967, Детройт 1960 і ряд інших, — вичислюємо тільки ті, яких каталоги в нас під рукою. А як працює Ірина Носик, доволі глянути в каталог Виставки ІОДЕ ім. О. Кошиця в Торонті в 1962, коли вона запрезентувала глядачам 36 творів, у тому 23 олії, 8 мозаїк і серед них триптих „Князь Ігор", та решту в сепії і вуглеві. Добрі два десятки мозаїк Ірини відомі нашим мистецтвознавцям і належать вже до основ того відтинка культурного дорібку.

Ви гадаєте — це все? Аж ніяк. Ірина, щоб вивершити себе у своїй фаховій праці, закінчила ще й студії біології та, вільна від фінансових турбот, відвідувала чергою мистецькі центри в Європі й у світі, використовуючи кожний момент, щоб ще чогось довчитись. Вона член Української Спілки Образотворчих Мистців (УСОМ), вона підготовила книгу про Михайла Ангела Буонаротті, вона автор статтей на мистецькі теми в „Жіночім Світі" й інших жіночих журналах. Словом, Ірина — доказ, як багато-багато може мистець зробити для себе, для своєї нації, для рідної культури і для вселюдської науки водночас.

Анатоль Курдидик

Нова книжка для українських родин і українознавчих шкіл

З нагоди Українського Року Дитини появилася, спонзорована Українською Канадською Фундацією ім. Тараса Шевченка, книжка — **УКРАЇНСЬКІ ДІТИ — НАШЕ МАЙБУТНЄ.**

На зміст книжки складаються:

1. **Виховні есеї**
2. **Антологія творів української літератури про дитину**

Авторами книжки є: В. Барагура, о. П. Івахів, Є. Чайка, Х. Ґрейнджер, М. Завадівська, О. Копач, Р. Чумак і Я. Чумак.

Обкладинку малював Е. Козак. Книжка має 340 сторінок друку і коштує 7.00 дол., у твердій оправі — 9.00 долярів.

Крім того поручаємо Вашій увазі такі наші видання:

1. **УКРАЇНСЬКЕ ДОШКІЛЛЯ** — збірник виховних матеріялів — 480 сторінок, великого формату — понад 100 ілюстрацій — ціна 20.00 дол.
2. **НЕ ОДНИМ ХЛІБОМ ЖИВЕ ЛЮДИНА** — релігійні есеї на актуальні теми — ціна 3.00 дол.

Маємо також на складі:

3. В. Мороз: **Report From the Beria Reserve** — ціна 3.00 дол.
4. І. Коляска: **Освіта в Радянській Україні** - ціна 5.00 дол.
5. І. Добрачинський: **Листи Нікодима** — ціна 4.00 дол.
6. J. Kolasky: **The Scattered Illusion** — ціна 7.95 дол.

Замовлення прошу висилати на адресу:

Children's Care Group
16 Rivercrest Rd.
Toronto, Ont., Canada M6S 4H3

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять Івана Новосада, відомого громадського працівника. Його вірші дуже часто колись друкувались в „Українському Голосі". Проживав в околицях Овкбирн, Ользі і Січі, Ман. Упокоївся 1956 р. і спочиває у Гом Філд, Ман. У пам'ять покійного складаю $10.00 на „Промінь".

Маргарета Ременда, Вест Ванкувер

Володимир Боровський

Найконечніша потреба – поширення й поглиблення національної й духової свідомости між українцями

Нові здобутки українського літературознавства

(З нагоди появи книжки Олеся Бердника: „Україна Січі Вогняної")

Мимо того, що О. Бердник є надзвичайною постатю в сучасній українській дійсності, — бо він просто новітній український пророк, — на жаль ми майже не помічаємо особливого загального зацікавлення в українській пресі його особою та його ідеями. Цим самим він лишається маловідомим, а тим і недоцінюваним українським загалом. Це все треба змінити. О. Бердник, це продовження того, що започаткував наш національний пророк — Т. Шевченко. Це будитель сучасного українського народу, який показує йому дальші шляхи, якими треба йти до волі.

О. Бердник знаменито орієнтується в сучасній українській і світовій дійсності та показує напрямні, якими нам треба йти далі. Він знає історію свого народу, знає Т. Шевченка, Г. Сковороду й Біблію. Він знає й шанує не тільки кращі культурно-духові надбання свого народу та його провідних осіб, але й інших народів. Він не відкидає релігії, чи релігій, але в їх правдивому й глибокому розумінні він навіть кладе їх в основу дальшого й дійсного відродження людського роду. Христа й християнство та ідею Царства Божого, в його первісному й реалістичному біблійному розумінні, він ставить на перше місце. Він хоче обожествення (освячення, удосконалення) людини й людства. Він проти всякої людської тиранії. Він кладе в основу суспільного життя християнський принцип служення, а не панування тих, що є при владі. Він стоїть за правдиву демократію, свободу, правду й любов. Тому він і є проти всяких тоталітаризмів, чи деспотії, незалежно від того, якими кольорами вони не прикривали свій фашизм.

В своїй книжечці — „Україна Січі Вогняної", яка тільки недавно появилася в світ у Видавництві „Смолоскип", він порушує багато справ, про деякі з них я вже згадав повище, але тут я хочу дещо цей раз спинитися на його „Посланню Молодим Українцям", яке є однаково важне й українцям всякого віку.

Тут автор, який живе переслідуваний в т. зв. СРСРеспублік, де твердиться, що там будується новий світ, нову людину й суспільство, — стверджує, що все це говорення є там порожньою й ошуканчою річчю. В цьому його переконує та дійсність, яка там панує. Він бачить, що його власний нарід національно і духово калічиться. До цього свідоме веде пануюча там політична кліка й система. Тому він у цім своїм Посланню твердить, що двісті років тому назад Темрява, тобто московський імперіялізм, зруйнував особливий твір українського духа — Запорізьку Січ. Він пише, що вороги знали, що цим вони знищать Твердиню Свободи, Мужности, Вірности і Побратимства серед океану рабства, приниження, неуцтва й вічного страху. Ця Січ була для ворогів українського народу перешкодою поневолювати інші народи та до створення своєї колоніяльної імперії.

Мимо всього автор свідомий того, що хоч Земна Січ була знищена, то по ній лишалася Січ Духова. Вона лишилася в свідомості і серцях українського народу. Та Січ воскресла з гробу, як і Христос воскрес, і вона загриміла на весь світ устами Гетьмана Вогненного Слова — Кобзаря, тобто Тараса Шевченка. Ця Духова Січ повертається на землю, щоб закріпити тут своє існування навіки, вона постає як Січ Нова, Січ Вогняна. Автор про це пише: „Вам, улюблені діти, належить будувати Полум'яну Фортецю Свободи", не за колишніми скалистими порогами Дніпра, а за порогами Духа, через які не перейде жоден напасник".

Далі він закликає: „Формуйте духове військо Небесної (Духової — В.Б.) Української Республіки. В ній нехай буде Вашою зброєю — невмирущий дух, тобто свідомість і розуміння Ваших цілей і змагань. Вашими щитами — нехай будуть синівські серця, що люблять і знають свій нарід. Ваші походи нехай будуть скеровані — в країну Знання, Любови й Свободи. Ви маєте змагатися в безпощадних боях зі силами темряви, ненависти, рабства, приниження, зради й смерти. Автор хоче, щоб свідомі й дійсні українці пам'ятали, що вони є Лицарі Духової Січі, яких він зве лицарями Зоряного Легіону Вогняної Січі. Він додає: „Очі Матері-України дивляться в Ваші серця!"

Він пише: „Твій дух невмирущий. Тому для тебе будь-яка дія в ім'я Вітчизни не страшна... Наша зброя — сила духа, розуму й творчости. Ворог вражений шаблею Духа, або зникає навіки, або стає твоїм Другом". „Ти вільний", а всі перешкоди, „це ті хвилі, на яких ти пливеш до Берега Істини". „Твоя мета, це твій незміряний дух, що прагне до повної розкованости". „Буди сплячих. Хто тебе зрозуміє і охочо відгукнеться, той Син Духовної Січі!" „Наша мета — визволення Духа з полону відносности й рабства... Є тільки єдина цінність, заради якої варто змагатися та йти на смерть: **наша божественна суть.** У ній все — наша леґендарна історія, наше знання, наша любов, наші батьки і прабатьки, наші прагнення й почуття, наша Мати Україна, наші Брати — нам дружні Нації Світу, вся Зоряна Безмірність", тобто Всесвіт. Бердник вказує, що Сім'єю такого українського лицаря є сини Духової України й інших пробуджених народів, які йдуть поруч з такими українськими лицарями в Країну Свободи.

Тими, що нас заохочують до цього змагання й цілі є ті герої, які зруйнували стіну рабства і вказали людству Світ Краси й Любови. Він вичислює цих героїв. Оце вони: Ісус Христос, Будда, Т. Шевченко, Леся Українка, Г. Сковорода, Джордано Бруно, Магатма Ґанді, Леонардо да Вінчі і безліч інших борців за свободу; безліч матерів, котрі в муках давали нам життя й розум; безліч безіменних вояків, що лягли в степах, захищаючи Волю". Далі Бердник продовжує: „Полум'яний потік їхньої мрії несе нас до Великого Небесного (Духового — В. Б.) народження... Ми стверджуємо в часовому — вічне, у тлінному — нетлінне, у земному — духове!" „Ми утверджуємо Україну Духа, Розуму й Серця — навіки, на радість світам!" „Ми утверджуємо Синівським Правом Вогняну Січ, як Братерство Духовне Воїнів для оновлення Землі".

Ми тут подали тільки в скороченні головні думки з цієї Відозви О. Бердника до українців живучих на нашій земній кулі. Вони є дійсно новим і віщим духовим повівом з Рідної Землі. Це важне особливо тепер, коли тут і там панує в багатьох українців свого роду духово-ідейна мертвечина і оспалість, і брак виразно окреслених цілей і способів боротьби за кращу долю свого народу. Хоч ми не маємо видимої колишньої Запорізької Січі за порогами Дніпра, але ми можемо й мусимо будувати Духову Запорізьку Січ у наших серцях, через поширення, поглиблення й плекання в собі української національної та релігійно-духової свідомости, а також поглиблювати в собі і в нашому народі вище розуміння наших національних і вселюдських духових ідеалів і надбань.

Перед нами велике поле праці навіть тут у вільному світі, де значне число наших людей не тільки не є активні в національно-релігійному житті, а навіть не є свідомі свого національного походження. Сама по собі ця свідомість не прийде. Хтось її мусить ширити. Це діло мусить робитися і між старшими віком людьми, але також і між молоддю і дітьми. Це мусять у першу чергу робити ті, що чуються духовими лицарями України. Ця справа освідомлювання мусить продовжуватися в кожній будучій ґенерації. Це особливо важне на чужині, хоч також, на жаль, воно й не менше важне і на рідних землях, де окупант свідомо робить усе можливе, щоб асимілювати наш нарід.

Треба бути надзвичайно вдячними Богові, що Він нам посилає такого масштабу національно-духових пророків, як ним є О. Бердник. Ми тут деякі цитати з Послання автора перефразували, а деякі скоротили з огляду на обмежене місце розміру цієї статті. Однак ми радимо кожному українцеві та українці набути собі ту вищезгадану книжку О. Бердника, як і інші його твори, і самим їх докладно студіювати і практикувати. Замовити цю книжку можна пишучи на адресу:

"SMOLOSKYP",
P.O. Box 6066, Baltimore, Md. 21231, USA.

Заохочуйте й інших до цього. Будуймо Духову Січ у своїх серцях і серцях нашого народу, поширюючи й поглиблюючи в ньому національну й духову свідомість, а тим самим зміцнюючи в собі і в інших українцях нашу світоглядову базу та ентузіязм для праці на добро нашого народу і нашої Вітчизни.

Ліна Костенко

* * *

Буває часом дивне почуття, —
що час іде, а я собі окремо.
Мені п'ять років. Я іще дитя.
Люблю цукерки і читаю Брема.

Все щось майструю, думаю, дивлюсь,
таке мале, уперте і шалене.
Росту. Сміюсь. Нічого не боюсь.
А це мій син. І схожий він на мене.

Євген Гуцало

ПРОТИ ІВАНА СОНЦЕ ІГРАЛО

Горобенків син — дзьобатий, іноді закозяний, з тихими намистинками світлих очей, — зветься по-вуличному Горобчиком, а в сім'ї — Сергійком або також Горобчиком. Їхня хата стоїть на одному березі Росі, а школа — якраз напроти, на другому березі. У Горобенків, на їхньому обійсті, завжди чути, коли дзвонять на урок чи з уроків, видно, коли малий Горобчик встряв у бійку чи сам затіяв колотнечу. Тоді мати, сердячись, спирається на ворота і свариться:

— Як скрутять тобі в'язи, то дивись, додому не приходь!

Або ж:

— То я тобі купила пальтечко, щоб ти мені дрантя приніс?!

Коли ж її Горобчикові доводиться лежати на самому споді, а на нього навалиться купа веселих збитошників, мати вибігає на берег і кричить:

— Ось як візьму зараз дрючок, то пустощі із вас повимолочую, не гріх, що забожусь!

Буває, що Горобчик довго затримається після уроків. Тоді мати гукає через річку до першого, кого побачить на подвір'ї:

— А скажіте, щоб мій уже додому вертав!

Іноді їй відповідають:

— Його покарали, бо чорнильницю об стіну розбив. Вам наказано завтра побілити!

Мати гнівалась:

— Ось хай він тільки приплентається, я його побілю!

Горобчик любить дощі. І весняні, і літні, й осінні. Коли весняний дощ скроплює сіру землю, вона молодшає, посміхається зеленою травою, соковитою корою, а вгорі між хмарами голубі балки яскравіють так, ніби вщерть залляті морем барвінкового цвіту. Літні дощі вже не такі; іноді вони проскакують хутко, ніби летять на баских конях, котрі копитами викрешують грім і блискавку; іноді ж сіються сито й вгодовано, вони лінькуваті й бездумні, паркі. Осінній дощ уже не такий клопітний і турботливий, він лляється довго, ніби аж забуває про те, що час йому вже і вгамуватись, бо дороги порозскисали, бо садки зажурились, бо вікна в хатах заплакані, а берези понад шляхом порозпускали мокрі віти, закутались у жовтий смуток, а той смуток спадає в болото одгорілим листям...

— Хіба тепер дощі? — любить говорити сусідка баба Секлета. — Ось колись дощі! Як розв'яжеться, то репіжить і репіжить. Якось два тижні йшов, то за коліна стояло води.

Горобчик вірить бабі Секлеті. Від неї він уже довідався, що колись кавуни родили не такі, як тепер, — одним кавунок міг наїстися гурт людей. Довідався також, що колись чоловік міг кулаком вбити, — перевелися! А зими були люті, з хуртечами такими, що замітало хати по комин, мусили й вибиратись через комин, а потім уже відкопувати себе.

Наговорившися всякої всячини, Секлета йшла на посиденьки до інших сусідів, а Горобчик казав:

— Коли я виросту, то женюсь на бабі.

Мати посміхаючись відповідала:

— Ти перше вирости.

— А я виросту! — обіцяв.

— Та й бабу спитай, може, вона за тебе віддаватись не захоче.

— Захоче, вона славна.

Мати брала його на коліна і, погойдуючи, співала:

Гусята, качата
Гречечку з'їли,
На панів ставочок
Питки злетіли.
Ой у сінях,
За дверечками,
Стоїть ліжечко
З подушками.
На тім ліжку
Іванко сидить,
На правій руці
Скрипочку держить...

Коли мати співала, Горобчик забував про все. І про Секлетині кавуни, і про невивчені уроки, і про подряпане на перерві вухо, і про дощ, який кропив по сторчкуватому маківнику, по віниччю, зв'язаному під клунею у сніпки, по засмаленому горщику, настромленому на кілок. Материн голос дзвенів так рідно, що на хвилю в хлоп'ячому горлі ставало аж шорстко, і він, захлинаючись од чогось доброго, од солодкої любові до матері і до всього світу, прохав, аби вона співала ще. Мати, строгішаючи, — від чого її лице ставало незвично урочистим, — затихала, розмірковувала, її вуста напружено щось пригадували... А коли обзивались, то голос

спершу гув непевною хрипкістю, далі вирівнювався і вже котився прямою течією.

Проти Івана сонце іграло,
Ой рано, на Івана,
А де ж воно вечеряло?
Ой рано, на Івана,
Ночувало у Івана.
Ой рано, на Івана,
А що ж воно вечеряло?
Ой рано, на Івана,
Вечеряло варенечки,
Ой рано, на Івана,
Варенечки з цибулею,
Ой рано, на Івана.
З цибулькою, з чорним маком,
Ой рано, на Івана,
З чорним маком, з пастернаком,
Ой рано, на Івана,
І з юшкою, з петрушкою,
Ой рано, на Івана...

Цієї осені дощі розквасили світ. Лише зрідка вони були світлими та сяйними і, линувши, залишали у спогадах ясні сліди. А то здебільшого небо цебеніло, як суцільна рана, і земля також перетворювалась на рану, невигойну й болісну. Горобчик, ходячи до школи, забрьохувався до вух, але болотяний шлях ніколи його не пригнічував, а, здавалось, тільки наддавав веселості. Його дивувало те, що вода ллється і ллється, кінця-краю не видно їй, згадував, чи надовго ще стачить запасів неба — на день, на два, але минав і день, і два, а воно не втихомирювалось. Це розпалювало його цікавість, і він міркував: той потоп, про який розказувала баба Секлета, був довшим за сьогорічний чи ні? І вирішував, що таки меншим, бо за цей час він уже й чоботи свої порвав, хляпають ген.

— Ти в мене виростеш чи ні? — допитувався батько, важкий окоренок із лагідними бровами.

— Хи, — відповідав Горобчик.

— І на що ти будеш здатен, га?

— Хи...

Встрявала мати:

— Ото тільки й життя, як малому.

Горобчик цього геть-чисто не тямив, але, влювлюючи у материному голосі більше любові, уже не відповідав своїм непорозумілим „хи", а тільки одвертався із удавано сердитим виглядом.

— Ти бач, — дивувався батько.

А дощі йшли, все колючіші, все непривітніші, — і одного рання морози скували голу землю у панцир. Панцир був чорний, твердий, колеса возів постукували об нього із сердитою наполегливістю, легко підскакували на грудді. Панцир поблискував сивими смужками замерзлої води, ворсинками інею. Все ніби поменшало й звузилось: і дорога, і городи, і стежка в березі, і круча над Россю. Роздягнуті дерева також мерзлякувато зіщулились. Горобчик ходив до школи по гатці та через греблю. Вода у річці горбилась олов'яно-важкими хвилями, і хлопець мріяв, коли вона замерзне і він, навпростець, опиниться у школі за якусь мить.

Скоро випав сніг, і все навкруги стало ніжне, обрій розтанув, злившись із небом. Садки заснули, пригріті волохатими шапками, а хати, накриті побіленими хустками стріх, уже не знічувались од вітряної вологи. Горобчик згортав сніг, клав у рот і, обпікаючись давким холодом, широко розтуляв губи. Синиці плигали по санному сліду, щось дзьобали і зовсім не боялись хлопчика, випорхуючи неквапливими, різнокольоровими вогниками просто з-під ніг. Ниньки він їх ловитиме: поставить сторчма підситок, розсипле кришок, а коли злетяться клювати, смикне за мотузок... Він наперед тішився, впиваючись майбутньою радістю.

Рось наче ще більше почорніла, облямована білими берегами. Поміж вербами дрімали перевернуті догори днищами човни. Висохлий очерет, стоячи на снігу, чітко малювався сірими шабельками, а там, де стояв у воді, ледве проглядався. Поміж корчами латки води були вже засклені ламким льодом, він тонко спинався на стебла, іскрячись зігнутими боками. Щодня Горобчик стежив, як лід намерзає, товщає, як він розпросторюється, поблискуючи синюватолункою поверхнею, і вже можна було біля берега й поплигати на ньому, прислухаючись, як лід розпачливо потріскує кругом, а там, де підступає до промоїни, з-під нього вискакує знеможене зітхання...

Баба Секлета приходить до них увечері, виймає з пазухи яблуко і, вгостивши Горобчика, сідає на ослоні й розповідає:

— А колись уже на цю пору снігів та снігів! Замете — світу білого не видно.

— Вистачить і на нашу долю, — каже мати.

— Авжеж, — охоче погоджується баба.

— Будьте здорові та молодійте, бо вже он наш дітлах підростає, хоче сватів слати.

— Ага, — підтакує баба і знову за своє: — То вже Рось як замерзне, то крига на ній лопається та горбами сходиться.

(Продовження на стор. 19)

„Наша молодь в Рік Дитини"

Нещодавно один філософ відповів на питання — "Яке маєте найбільше бажання для свого сина?" Він зараз відповів: "Моє найбільше бажання для мого сина є — щоб він належав до молодечої організації". "Чому?" — всі запитали. "Тому, що в молодечій організації мій син може набрати самопевности, він там у гурті своїх ровесників може поділятись та обмінюватись своїми думками та ідеями. Він може навчитись дебатувати, толерувати, відступати або боронитись у дискусіях. Він також може привчитись виконувати обов'язки в організації — співпрацювати, кооперувати, бути провідником! Він вдома, на самоті, або в родині, де є велика ріжниця між роками, — не може здобувати того досвіду".

Сьогоднішня наша українська молодь щаслива, що може належати до молодечої організації С.У.М.К. Вона також має такі знамениті нагоди: виробляти свої власні сили, між своїми ровесниками. Молодь в організації має нагоду пізнати, що є інші і так само, як вони шукають певного життєвого шляху; що є інші, які попадають в настрій непевности і що мають почуття меншевартости та недовір'я до себе. Молода людина журиться, чи вона здобуде популярність між іншими в товаристві, і пізнає, що її наміри чи аспірації не дуже відріжняються від інших. В організації, молода людина має нагоду брати участь у компетиціях, у змаганнях, вона вчиться кооперувати, виробляти пошану і чемність до інших. Всі ці добрі прикмети, які виробить собі молода людина, можуть стати у пригоді і прислужитись їй у дорослім віці.

Молода людина потребує досвіду, переживань, розчарувань, щоб скріпити свої почування і стати сильнішою розумово та емоційно. Ті, що найбільше переживають у молодім віці, скріплюють свої сили і загартовують себе перед більш серйозними життєвими справами та проблемами.

Молодь в організації разом молиться, разом співає, разом вчиться про свою культуру і походження. Вона вчиться любити, прощати і спільно працювати.

В цей Міжнародний Рік Дитини — всі заклики українських інституцій звернені на виховання нашої молоді. Українські родичі ставлять собі особливі обов'язки до своїх дітей. Перша постанова є: — ГОВОРИТИ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ ВДОМА, В ЦЕРКВІ, В ОРГАНЗАЦІЇ. Інші можливі постанови є: — подбати, щоб наші діти, вдома і в організації, мали свою бібліотеку з українськими книжками; історію, Кобзаря, Енциклопедію, Словника, Співаники та інше, щоб вони мали з чого черпати та розшукувати і розвивати своє знання та зацікавлення і поширювати своє знання про Україну.

Родичі роблять постанови, щоб постійно затримувати вдома українські традиції і сильніше включатись цілою родиною в церковно-релігійне життя своєї громади. Батьки свідомі того, що виховання дітей з любов'ю, у щирому активному українському дусі, принесе моральну піддержку і підготовить молодь до зрілого життя. Родичі свідомі того, що перед нашою молоддю є великі можливості і нелегкі до здійснення, високі ідеали. Родичі свідомі того, що їхнє завдання для кращої долі нашого суспільства є: 1. Розвивати твердість характеру і добру волю; 2. Поширювати прикладом і словом ідею християнського братерства; 3. Розвивати творчу діяльність для громадського життя; 4. Частіше приступати до Сповіді й Причастя; 5. Своїм власним прикладом жити і трудитися для слави Божої.

ЛИСТ ДО РОДИЧІВ

Дорогі Тату і Мамо: Ви навчили мене молитись Богу і любити свого ближнього. Ви не посилали мене до церкви самого, Ви ходили зі мною. Своїми добрими прикладами Ви зміцнили мою віру у Бога. Ви навчили мене, що тяжка праця є Богом благословенна, а легке безтурботне життя є порожне і без змісту.

Дорогі Тату і Мамо: Я Вас люблю за те, що Ви мене привчили виконувати мою частину обов'язків коло хати, в суспільстві і в церкві. Я Вас люблю за те, що Ви все говорите зі мною, і слухаєте коли я хочу поговорити з Вами. Я Вас люблю за те, що Ви привчили мене дисципліни і за те, що Ви дозволили мені робити мої власні постанови. Я Вас люблю за те, що Ви привчили мене приняти кару за мої нерозумні вчинки. ДЯКУЮ ВАМ за всю Вашу самопосвяту. Я про них знаю і їх оцінюю.

Галина Мельник

Прийняття для нових громадян Канади

На прохання Виндзорської Жіночої Ради і голови Комітету Громадянства й Імміграції пані Веронії Костинюк відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки у Виндзорі зайнявся прийняттям для нових громадян.

Гостинне прийняття відбулось в грудні 1978 р. під час церемонії в канцелярії Палати Громадянства (Citizenship Court), де суддя Валерія Касюрак вручувала новоприйнятим громадянам Канади горожанські документи.

Впродвж трьох таких вручувань, де було 240 учасників, членки відділу Союзу приходили до канцелярії, приносили своє печиво, приготовляли в українському стилі гостинний стіл, самі вбрані у вишиваних блюзках, щоб привітати нових громадян Канади.

Членки, які дарували свій час на цей проєкт: Соня Карпінець, Лелія Гавриш, Галя Вахна, Маруся Гнатик, Катерина Лейн, Анна Стойко, Ліона Боднарчук, Вероня Костинюк, Оля Друль і Юлія Стойко належали до цього комітету.

Формальности вручення громадянства все були цікаві. Суддя Касюрак привітала всіх учасників В.Ж.Р., сказала, що вона як українка і членка Собору Св. Володимира вдячна відділові Союзу Українок за прийняття для нових громадян Канади.

Ми слухали присягу людей, які прибули з багатьох країн світу і все один з новоприбулих промовляв до нас про своє життя і свої враження, як приклад яких людей Канада тепер приймає. Завжди запрошується промовця з округи Виндзору привітати нових канадців. Одну таку промову виголосила жінка Rev. Addy Ailstock Episcopalian Церкви в Виндзорі, яка сказала, що їх церква збудована 1852 року і вона вкоротці переказала історію церкви.

Суддя Касюрак разом зі всіма бере участь у коротких прийняттях. На закінчення вона запросила наших членок до своєї канцелярії, щоб подякувати за гостинність, якою виявлено канадську теплоту і любов в українському стилі. Вона також пояснила нам свою працю й обов'язки як суддя громадянства Виндзору й околиці.

На світлині бачимо суддю Валерію Касюрак, голову Комітету Громадянства Веронію Костинюк і членки — Олю Друль і Катерину Лейн.

Крізь вікно краєвид, так званий "Детройт Скайлайн", який робить приємне враження для відвідувачів канцелярії.

Відділ ім. Л. Українки одержав признання й подяку за успіх цього проєкту.

Суддя Валерія Касюрак, це бувша сумківка і ми таким прикладом даємо признання нашим видатним українським людям, які виконують важливі завдання в суспільстві, даємо приклад для молоді, а родичам пошану за добре виховання.

Юлія Стойко

ПРО ЕСТЕТИЧНЕ ВИХОВАННЯ

гом кількох днів можна знов і знов повертатися до однієї картини, звертаючи увагу дитини на головне і відшукуючи нові естетичні якості в ній.

Іноді можна спитати дитину, що саме зображено на картині; нехай вона відповість, чому картина їй подобається. Дошкільнику треба, звичайно, допомогти висловити свої враження, але так, щоб він не повторював механічно думку дорослих.

Добрі наслідки дає порівняння зображеного на картині з тим, що дитина бачить в житті. Наприклад, після прогулянки в ліс можна показати дитині картини з лісовою тематикою.

З дітьми четвертої, п'ятої, шостої кляси рекомендується розглядати трохи складніші за змістом твори.

Дві доповіді про права жінок

Дня 4 лютого 1979 р. жіноцтво відділу Доньки України в Монтреалі рішило відмітити 95-ий рік „Українського жіночого руху" спеціяльною програмою й тим в певній мірі підкреслити гідну й геройську поставу всього жіноцтва в збереженні української ідентичності й її культури на протязі століть.

Програма зборів, які відбулись в неділю після Служби Божої складалась з культурно-освітніх точок й біжучих справ нормальних місячних зборів.

В першій частині була доповідь, яку виголосила пані Галина Сенишин на тему „Право української жінки на культурне й національне збереження свого народу". В цю доповідь була вплетена, відповідно підібрана поема Ірини Гладкої під заголовком „Українській жінці", яку з великим зрозумінням виголосила пані Ніна Чериба. Ця доповідь і деклямація творили цілість історичного розвитку й стремлінь української жінки на протязі століть у збереженні національної свідомости й культурного розвитку поодиноких поколінь усучаснюючи з теперішньою ситуацією як в Україні так і в діяспорі.

Друга доповідь була на тему „Право жінки в Квебеку". Цю доповідь виголосила молоденька абсольвентка цивільного права — за спеціяльністю нотаря, пані Ліда Драґан-Сидоренко. — Пані Ванда Ваверчак, одна з культурно-освітних референток, яка провадила цією частиною програми, представила всім присутнім молоденьку професіоналістку, познайомивши присутніх з її закінченими студіями й відбутою відповідною практикою. Пані Ліда Драґан-Сидоренко закінчивши певні правничі розшуки для департаменту справедливости, а відтак переробивши, як спеціяльна асистентка при державному правникові Канади, почесному Ворен Алмандові працює в нотаріяльній фірмі „Ісааксон, Леви" й готова уділити всім зацікавленим відповідну правну пораду. Її доповідь, виголошена українською мовою була дуже цікава й інформативна. Вона пояснювала всілякі правні ситуації жінки в теперішньому часі, які змінені в дечому в 1970 р. Порушила матремоніяльне право, шлюбний договір, спільну й розділену власність посідання нерухомостей подружжя, правні зобов'язання обох сторін подружжя, відповідальність за довги, а відтак перейшла до спадкового права. При цім підкреслила велику вагу завіщань, наводячи різні випадки в разі їх браку. Звернула увагу на важливість завіщання й для тих людей, які мають родину в Совєтському Союзі.

Після доповіді пані Драґан-Сидоренко давала відповіди на ставлені питання. Доповідь пані Драґан-Сидоренко була прийнята дуже тепло й щирими оплесками, як признання за пророблену нею працю про всі правничі терміни в українській мові. Ґратулюємо!

Культурно-освітня референтка подякувала доповідачам, а пані Лідії Драґан-Сидоренко вручила на пам'ятку дарунок від нашого відділу.

Наступною точкою місячних зборів були звіти СУМК-івців з їх зимового семінару „Провідництва", який відбувся в Едмонтоні в місяці грудні м.р. Звітували українською мовою голова місцевого відділу імени гетьмана Павла Полуботка — Уляна Лах, її заступниця — Люба Драґан і делеґати — Володимир Кочерга й Стефан Драґан.

Наш відділ покрив частину коштів подорожі й адміністративних видатків семінару нашим СУМК-івцям, а в заміну просив про звіти. Нам було цікаво скільки молодь користає з таких семінарів. — Прикро було від них довідатися, що цілий курс в Едмонтоні відбувався в англійській мові.

Після цих звітувань голова місцевого відділу пані Євгенія Підвисоцька перевела програму біжучих місцевих зборів. Одною з виїмкових подій на цих зборах була пожертва пані Марії Крисюк в сумі 1,000 долярів на улаштування Музейного Кутка в нашій новій домівці. Зрозуміння цієї ділянки з сторони пані Марії Крисюк всіх дуже зворушило і присутні прийняли це позитивно з подякою.

Під час вільних внесків, культурно-освітня референтка, В. Ваверчак, закликала членкинь до збірки, щоби уділити матеріяльну поміч новоприбулій з України Надії Світличній, яка приїхала в жовтні з двома синами до Філядельфії. Переведена збірка принесла суму 126 долярів, а на внесок пані Віри Турченюк, членки погодились додати до цієї суми однорічний процент з залізного фонду. Це створило суму 300 дол.

Збори закінчились співом „На многі літа" для членок, яких уродини припадали в місяцях січні й лютім, — а опісля при товариській розмові споживали смачні торти й румову бабку, яку принесла мама соленізантки пані Марія Байдак. Уродини пані Стефанії Випрук — рекордової секретарки відділу припали якраз на цей день.

Ванда Ваверчак,
Культурно-освітня референтка

SIX UKRAINIAN-CANADIAN DRAMATISTS

It is regrettable that the public does not have access to thesis for they are not sold in commercial outlets. Thesis, unfortunately, are usually buried in university library stacks and consequently, known only to other scholars or students. This is indeed regrettable for there are many MA and PhD thesis that the public would find most interesting, especially when they deal broadly with either unknown or neglected topics. One such thesis that merits the attention of all Ukrainians interested in their heritage is *Ukrainian-Canadian Drama from the Beginnings of Immigration to 1942*, written by Iroida Lebid Wynnykyj in 1976. It is the first reasonably complete compilation of bibliographical data on dramatic literature produced in Canada. It should be read to discover how a group of Ukrainian immigrants, as dramatists, perceived the pioneering experience of their fellow-settlers in Canada. And in addition, be awed by their productivity for the social and economic conditions of that era were not conducive to creativity.

Wynnyckyj lists twenty-six dramatists who wrote 101 dramas. Of the 26 authors, she singles out 6 as the most significant and prolific. They are: Semen Kowbel, Dmytro Hunkewich, Olexander Luhovy, Pylyp Pylypenko-Ostapchuk, Mykhailo Petrovsky and Myroslav Irchan. The first five should be remembered by many Promin readers for they were active in our Orthodox community.

Generally speaking, 60% of the 101 dramas are full-length 3, 4 or 5-act plays. Most of the works fall into two categories — tragedy and comedy, although other dramatic forms are used. I intend to deal only with the 33 plays set in Canada for the obvious reason that they reflect the attitudes, social concerns and spiritual values that prevailed in the newly organized Ukrainian community. They give insight into such aspects of pioneer life as passion for land, status, choice of marriage partners and the attempts to expose and correct the social evils within the community. Since these themes are universal, it is not surprising that many of these 'Canadian' plays were performed and acclaimed in the U.S.A. and Ukraine as well.

Although the identity of the first play written in Canada is a controversial question, upon examining the evidence presented, I would say it is *Manigrula*, by Yakiv Maydanyk, published in the *Kanadijskj Farmer*. Wynnyckyj's resume of the 1-act play is noteworthy. The play is set in a Manitoba city. The landlords and their three boarders sit around drinking and making degrading remarks. The morbidity of the scene is enhanced by a drunken mother who not only sends her young son to the liquor store for more booze but also offers him a drink!

I would consider Semen Kowbel, the most unique author of the group. He immigrated to Winnipeg from Halychyna in 1909 at the age of 30. Although Kowbel's formal education ended with grade three, this extraordinary gifted man wrote 13 dramas, 5 dramatized plays, 3 volumes of poetry, a novel and a series of articles for *Propamiatna Knyha*, a memorial to the Ukrainian National Home in Winnipeg, published in 1949. Considering that he earned his livelihood as a carpenter, and besides writing, participated in various community activities, his productivity is amazing. Only four of his plays have a Canadian content. *Sviatyi Mykolai V Kanadi*, set on a farm where a grandmother describes Ukrainian Christmas traditions to her grandchildren awaiting Sv. Mykolai's visit. The play also reveals how some Anglo-Saxon customs had penetrated the Ukrainian community. Another 1-act comedy is also set on the farm. *Virna Sestra to Zoloto* depicts second-generation Ukrainians and their "nouveau riche" parents. The dramatic question posed is who is the appropriate suitor for the rich widow's daughter who has a newly acquired degree in medicine. To commemorate the 40th anniversary of Ukrainians in Canada, Kowbel wrote *Sorok Rokiv Pratsi* which was produced on CBC radio. The documentary provides insight into the life of a pioneer family. *Parobochi Mrii*, written in 1942, is a 4-act fantasy about 5 Ukrainians prospecting for gold. Although Kowbel mentions the prospectors meeting Indians, Wynnyckyj does not elaborate on this meeting which is regrettable for it would be interesting to know how Ukrainians perceived the original inhabitants of this country. However, Wynnyckyj suggests that the play, which

was never staged is worthy of a professional production. Kowbel's talent was recognized, for in the twenties, the Tobilevich Travelling Ensemble in Halychyna, performed *Divochi Mrii*, a Ukrainian content play written in 1919.

Dmytro Hunkevich came to Canada the same year that Kowbel did and was also from Halychyna. However, he was 16 years old and had completed elementary school in his village. He worked as a labourer in a foundry and, like Kowbel, participated in the organizational life of the community as well as write. He first published in 1912 at the age of 19, and wrote 16 plays, 7 of which have a Canadian setting. In 1923, he wrote *Zhertvy Temnoty*, a 5-act drama. It dwells on the problems of homes broken by immigration; the abuse of the honest and innocent by crooks; and the downfall of the weak-hearted in a primitive and cruel society. *Krovavi Perly: Robitnycha Drama*, is another 5-act social comment play written in 1925. It deals with the exploitation of workers by an American industrialist. Apparently, the industrialist lowers the wages of his workers in order to buy his daughter a ¼ million dollar set of pearls. The play was very successful for it was performed by amateur groups in Canada, U.S.A. and Ukraine. However, when it was produced by the Ukrainian Labour & Farm Temple Associations, our nationalistic press condemned it then for its leftist tendencies. His third social-problem tragicomedy is *Manivtsiamy*, written in 1931. The 3-act play deals with mixed marriages. It revolves around the turbulent courtship of two couples where one of the partners is Ukrainian and the other Anglo-Saxon. Not all of Hunkewich's works are tragic or gloomy. In 1926, he wrote a 1-act farce *Navchyt Bida Vorozhyty Iak Nema Shcho Za Zyb Vlozhyty*, is about an old country lawyer with a Doctorate in Law who cannot practise his profession in Canada. Therefore, uses his title 'Doctor' to impersonate a medical one and is financially successful with his ruse. Probably influenced by the suffragette movement, Hunkewich published a 5-act comedy *Kliub Sufrazhystok* in 1931. In it, an imposter using suffragette slogans organizes ignorant women dissatisfied with their husbands. After collecting their membership fees, he absconds with the money! Although the title is misleading, *Liga Natsii*, 3-act farce, deals with the unsuccessful communist plot to sow discord among the employees of a bakery. Hunkewich is also credited with writing the first play for children in 1924. It is a Christmas story *Rezhdestvena Nich* that is still performed by children in Ukrainian schools.

Pylyp Pylypenko is better known as Ostapchuk for he used the pseudonym for publishing only. Born and educated in Vynnytsi, he eventually became a member of a dance ensemble. In time he worked in Kiev and then emigrated to Canada in 1928, to Winnipeg. There he became the director of the Prosvita Rusalka Theatre and the Ukrainian National Federation Travelling Stock Theatre. In 1935 he moved to Edmonton and worked there until his next move to Toronto in 1937. In Toronto, he was an actor and director for various theatrical troupes at the Ukrainian People's Home, Ukrainian National Federation and St. Vladimir's Cathedral. He wrote 9 plays, 4 of which were set in Canada. *Chudovii Ziat*, a 1-act comedy, written in 1932 is most unusual for it deals with an interracial marriage. It describes the shock of parents on discovering that their daughter married a black, an understandable reaction considering they were not informed who their son-in-law is! Another 1-act comedy *Svyshchemo Na Krizu* relates how two unemployed young men in the depression try to disguise their financial difficulties from friends — especially girlfriends and their landladies. *Za Zhenykhamy*, set in Toronto, is the tale of two girls who arrive in town looking for suitors. Unfortunately they find them. The boys, promising marriage, take their money and disappear!

Olexander Vasyl Ovrutsky-Schwabe was known in the community as Olexander Luhovy. He emigrated to Canada in the late 20's from Eastern Ukraine. Only 3 of his 11 plays have a Canadian setting. The 2-act comedy *Pozychena Zhinka* relates the story of how three university students conspire to get money from an old rich uncle of one of the students. The second is a 3-act comedy *Svatannia Po Poshti*, in which the timid boy Petro, advertizes for a bride and when the girls reply, agonizes over making a decision of whom to choose. In *Bez Vyny Karani*, a 4-act drama, Luhovy raises moral issues pertinent to the Ukrainian settlers. The dramatic conflict centres firstly on parents who force their teenage daughter to marry for money, and secondly on an immigrant, who abandons his wife and family in Ukraine and remarries here!

Mykhailo Petrowsky came to Canada as a

15-year-old youth in 1912. He worked at various jobs until he could afford to go to university. He attended the Universities of Dubuque and Ottawa and subsequently worked as a civil servant until his retirement in 1965. He is presently residing in Toronto and writing his memoirs. Three of the 6 pays he wrote were set in Canada. The 4-act drama *Kanadiyskyi Zhenykh*, written in 1924, concerns a pioneer family who sell their homestead and move to the city. Unable to finance their home, they force their teenage daughter into marrying an older man who turns out to be a robber and userer. The 6-act drama, *Tragedia Imigranta*, begins in the Ukraine. The vision of prosperity in Canada attracts a family to emigrate. However, the realities of homesteading eventually defeat them. His 1-act comedy *Diak Ouchytel V Shkoli* is about the pranks students play in a one-room school. It is noteworthy to mention here, that Petrovsky made a valuable contribution to theatre in the 30's as a translater. The Oshawa Little Theatre invited the Ukrainian Dramatic Society to perform during their theatrical season. The Society chose to present *Oy Ne Khody Hrytsiu* and had Petrovsky translate the 5th act into English. The play, retitled *Hrytz and Marusia* was a great success. In fact Dorothy Livesay, the renowned poet, wrote: "The Ukrainians are making history for Oshawa. They are making Oshawa known as the centre of a new culture, a type of culture that is deserving of the highest admiration."

Although Myroslav Irchan (pseudonym for Andrii Babiak) wrote only 2 plays — one set in Canada — during his sojourn here, his contribution cannot be ignored. He came to Canada in 1923 and became involved in the cultural activities of the Ukrainian Labour & Farm Temple Association. He was editor, lecturer, writer, founder of theatrical troups and author of a 96 page manual *Scena*. In 1925, under another pseodonym, Iosofat Tykhochuk, he wrote a 3-act comedy *Tovarystvo Pshyk*. The play is about a ruthless crook who organizes an amateur drama group of primitive Ukrainian settlers and then runs off with the box office receipts during their first performance. Irchan's political views are evident in the play for there are frequent malicious statements directed at "others" meaning non-Communist Ukrainian groups. On the other hand, his 4-act drama *Rodyna Shchitkariv* can be considered a classic for it was translated into 12 languages and brought him recognition in Canadian literary circles. In 1929, Mr. Roslin wrote an article for the Saturday Night journal on Irchan in which he stated: "Those anxious people who distract themselves over the question as to whether Canada has or has not a literature of drama might look further afield than the English or French languages." The play is set in Europe and concerns the lives of two families inextricably interwoven. The one family of a rich industrialist exploits a submissive family of blind brushmakers. The climax is built around Ivan, the only seeing member of the family who goes to war and returns blind. The play was premiered in Winnipeg in 1924 by the Teatralna Robitnycha Studia and in speaking to people who had seen it, (all of them incidentally very anti-communist) they stated that it was the most moving play they had ever seen. In 1929, Irchan, homesick, returned to Ukraine. In 1933, this dedicated and loyal communist was arrested and subsequently executed in 1937 for that was how Stalin rewarded his followers!

I think this brief description of the Canadian content plays has indicatel that serious and challenging subjects have been tackled by our dramatists. Although as Wynnyckyj states "no attempt has been made to analyze the dramas for their universal literary values", she believes "that several dramas deserve recognition as literature of excellent quality". To discover which dramas do, I suggest reading the thesis! In fact I hope that this thesis will stimulate an interest in theatre and lead to its revival in our community. ,

By choosing this topic for her thesis, Wynnyckyj has rescued our literary dramatists from obscurity and made a valuable contribution to academia. On the other hand, by performing their works, we would honour our literary pioneers and in the process be enriched by our heritage to-day!

Footnotes:

1. **Ukrainian Canadian Drama From The Beg innings of Immigration to 1942** by Iroida Lebid Wynnyckyj, a thesis presented to the University of Waterloo in partial fulfilment of the requirements for the degree of Master of Arts in the Department of Germanic and Slavonic Languages and Literatures.

   Waterloo, Ontario, 1979

2. Manigrula evolved from emigrant. The term was applied by older immigrants to recent arrivals.

Anna Balan,
Feb. 1979

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Перша кампанія принесла 170,000 дол. на будову Українсґкого Музею Союзу Українок Канади

Проголошена перша кампанія за фондами на будову нового Українського Музею Союзу Українок Канади принесла 170,000 дол. в 1978 році, і з цього приводу управа музею висловлює свою радість та подяку всім жертводавцям за таку благородну щирість.

В попередних звідомленнях згадувалося, що цілий проєкт нового приміщення музею, площа й будинок та деякі устаткування, коштуватиме приблизно 950,000 дол. Всі державні дотації, які ми вже частинно одержали, і які мають ще прибути, покриють лише 450,000 дол., а решта, 500,000 дол. — обов'язок нас самих, нашого членства та прихильників нашого середовища.

Ми вже виконали одну/третю частину наших пожертв. Та наші намагання посилити фінансову базу мусять бути продовжувані в дальшій нашій кампанії цього проєкту. Ми маємо повну віру, що наше громадянство знову виявить свою жертвенність з повним розумінням тих важливих завдань, що стоять перед нами.

Подаємо імена тих, які вже зложили свою пожертву - цеголку, щоб допомогти здвигнути цей пам'ятник нашого минулого, ім'я якому є Український Музей Канади Союзу Українок Канади.

Дирекція Музею
Союзу Українок Канади

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ КАНАДИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

БЕРЕЗЕНЬ 1979

П-во Василь і Марія Павлики — Саскатун	$ 500.00
П-во І. Чижі — Ріджайна	500.00
П-кі Г. Коваль — Калгарі (раніше $400.00 і $100.00)	500.00
П-во Степан і Анна Порайки — Едмонтон	500.00
П-во А. Мокрицькі — Едмонтон (раніше $100.00 і $500.00) разом	600.00
П-во Василь і Катерина Гавриші — Едмонтон	640.00
Василь Пясецький — Едмонтон	507.50
П-во П. Прокопів — Едмонтон	330.00
П-ні Марія Киба — Саскатун (раніше $250.00 і $200.00) разом	450.00
П-ні Анна Дорош — Саскатун (раніше $365.00 і $100.00) разом	465.00
Д-р і п-ні Б. Чайки — Саскатун	310.00
П-во Іван і Єлисавета Митрополит — Саскатун	230.00
П-во Юрій і Анна Ріпак — Саск. (раніше $100.00 і $115.00) разом	215.00
Д-р і п-ні Л. Скорець — Лойдминстер (раніше $100.00 і $150.00) разом	250.00
М. Михайло Романюк — Ванкувер	200.00
П-во Іван і Наталя Іванишин — Келовна, Б. К.	200.00
П-во Михайло і Марія Цьони — Блийн Лейк, Саск.	200.00
П-ні Ф. Гарматій — Вінніпеґ	200.00
П-ні Параска Слижук — Давфин	200.00
П-ні М. Герон, Ст. Альберт, Альберта	250.00
П-ні Марія Світуха — Саскатун (раніше $100.00 і $100.00) разом	200.00
П-ні С. Сенишин — Саскатун	287.00
П-ні Анна Калин — Блийн Лейк, Саск.	220.00
П-ні Марія Вівчар — Саскатун	220.00
Д-р і п-ні В. Стельмащук — Лойдминстер, Саск.	100.00
П. Ю. Урсуляк — Порт Алберні, Б. К.	100.00
П-во І. Заразун — Пт. Алберні, Б. К.	100.00

КВІТЕНЬ 1979

П-ні Єлисавет Бойко — Едмонтон	$1,225.00
П-ні Анна Данилович — Едмонтон	1,000.00
Д-р Левко і Наталка Фарини — Едмонтон	1,020.00
П-ні Йосипа Фарина — Едмонтон	1,010.00
П-на Розалія Фарина — Едмонтон	1,105.00
П-во Лелія і Іван Ґреґорі — Едмонтон	1,015.00
П-во Оля і Федір Ганночки — Едмонтон (раніше $1,215 і 15.00) разом	1,230.00
П-во Маріяна і Тома Гнатюки — Едмонтон (раніше $1,005.00 і $500.00) разом	1,505.00
П-ні Леся Івасюк — Едмонтон (раінше $1,050.00 і $305.00) разом	1,355.00
П-во Павліна і Максим Канашевичі — Едмонтон	1,010.00
П-ні Катерина Міськів — Едмонтон	1,075.00
Андрій Мокрицький — Едмонтон (раніше $600.00 і $400.00) разом	1,000.00
П-во Анастасія Шемелюк-Радомська і Никола Радомський	1,665.00
П-ні Анна Томнюк — Едмонтон (раніше $1,000.00 і $20.00) разом	1,020.00
П-во Анна і Юрій Токарики — Едмонтон (раніше $1,000.00 і $30.00) разом	1,030.00

Д-р Ярослав і пані Н. Сеніви — Едмонтон 1,160.00
П-ні Емма Верхомин — Едмонтон (раніше $1,000.00 і $255.00) разом 1,255.00
Пан Євген Вавринюк і бл. п. Марія Вавринюк — Едмонтон 1,065.00
П-во Марія і Петро Орчуки, Ґренд Прері, Альта. (під. Нордерн Батлинґ Воркс Лтд.) 1,000.00
П-ні Анна Підручна — Вегревил, Альта. 1,100.00
П-во Олекса і Марія Чарнецькі — Едмонтон (раніше $595.00 і $10.00) разом 605.00
Пані Галина Ґрекул — Едмонтон 495.00
Д-р і п-ні Н. Голубіцькі — Едмонтон (раніше $625.00 і $35.00) разом 660.00
Пані С. Гриник — Едмонтон 335.00
П-во Марія і Василь Косташі — Едмонтон 315.00
П-во Марія і Тома Лазаруки — Едмонтон 445.00
Пані Вікторія Лазарук (раніше $550.00 і $20.00) разом 575.00
П-во Павліна і Онифат Лукіянчуки — Едмонтон (раніше $620.00 і $10.00) разом 630.00
П-ні Ф. Романчук — Едмонтон 535.00
П-во І. Урбан — Едмонтон 205.00
Пані Анна Цибак — Едмонтон 1,140.00
Суддя Іван і пані Мирослава Дікурі — Едмонтон (раніше $250.00 і $250.00) разом 500.00
П-ні Ольга Фіголь — Едмонтон 500.00
П-ні Мих. Мазуркевич — Едмонтон 200.00
П-во Микола Мельники — Фулертан, Каліф. 200.00
П-во Борис і Славка Фербеї — Едмонтон (раніше $100.00 і $50.00) разом 150.00
П-ні Люїза Феняк — Едмонтон 160.00
Панна Віня Чумер — Едмонтон 160.00
П-ні Анна І. Данилович — Едмонтон 160.00
П-ні Наталка Березюк — Вайлдвуд, Альта. 200.00
П-во Вол. Довганюки — Банф, Альта. 200.00
П-во Петро Ґуляки — Лойдминстер, Альта. 200.00

(Далі буде)

Дальші пожертви просимо виписувати так:
U.W.A.C. MUSEUM FOUNDATION FUND
1240 Temperance St.
Saskatoon, Sask., Canada S7N 0R1

ПРОТИ ІВАНА СОНЦЕ ІГРАЛО

А на ранок Рось уже біла. Спершу Горобчик поспішає до школи берегом, а потім зненацька зупиняється, ніби блискавкою вражений. Поміж хрусткого очерету ступає на лід, який неповоротко твердий, ніби аж відштовхує од себе. Завмираючи, прислухаючись до самого себе та причаєної криги, Горобчик прямує до школи навпростець, і з кожним ступенем сповнюється все більше боязкою радістю, що сковує й бадьорить його водночас. Ноги тремтять, а лід ще більш неслухняний, так і хоче випорснути. Раптом тріснуло: крихкий звук пробіг під льодом лунким вогнем і, спалахнувши, вмер, а в Горобчикових грудях солодко, болісно занило. Він спинився, притупнув, але лід погрозливо мовчав і, зважившись, Горобчик рушив уперед. Опинившись посеред Росі, він пошкодував самого себе, з особливою ніжністю йому пригадались мати й баба Секлета, але робити було нічого, страх стискав серце, — і він побіг. Чим ближчав берег, тим легшало на душі, і він уже мало не кричав з радості, коли зненацька одна нога шубовснула в воду. Він упав на груди, але й друга нога провалилась. Шкребечучи нігтями по льоду, силкувався не опускатись нижче. Зовсім близько стояли байдужі верби, на горбку — школа... З пам'яті несподівано сплив материн спів — „А де ж воно вечеряло? Ой рано, на Івана", — і в цей час руки його ослабли, він сповз нижче і коліньми відчув дно: тут доходило тільки до пояса...

Обсушившись у дядька Євмена, він не подався додому, як наказував дядько, а прийшов у школу, на четвертий урок. Коли розпитували, чого запізнився, то відповідав, що помагав дома по господарству. Йому дуже кортіло розповісти, як перший у цьому році перейшов по замерзлій Росі, але стримувався, і тому, що мовчить, що береже таємницю, почував себе старшим, ніж досі. Не грався з хлопцями в сніжки, не встрявав у бійку, — того дня він стояв вище всіх їхніх пустощів та витівок... З уроків повертався по своїх слідах, обережно обминувши ополонку, в якій скупався. І, тугий, напружений од радості, подумки співав материну пісню — „А де ж воно вечеряло? Ой рано, на Івана..."

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У світлу пам'ять нашого найдорожчого мужа, тата і дідуся, бл. п. Корнила Андріящука, який упокоївся 1 черня 1961 року, в його світлу пам'ять замість квітів на могилу засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Марія, дочка Орися,
Софія, зять Михайло і онуки, Ту Гиллс

— — — — —

Складаю китицю нев'янучих квітів у пам'ять моїх дорогих рідних: мужа Василя Сопотика, який упокоївся 8 лютого 1978 р., дочка Ганна — упокоїлась 18 квітня 1945 року, а син відійшов у вічність у трагічнім випадку при праці електрика, в їх світлу пам'ять засилаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина і мама Марія Сопотик, сини — Юрій, Дмитро, Роман і доня Наталя Котелко, Кадворт.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять наших дорогих родичів — батька Василя Ґудзюка, який упокоївся 4 червня 1958 року і мами Анни Ґудзюк, яка упокоїлась 16 червня 1976 року, в їх незабутню пам'ять засилаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Дочка Гелена Запаринюк, Мирнам

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Ніна Мудрик-Мриц

Кульбабка

А я дружу з Кульбабкою,
Що на лужку цвіте
І світить наче сонечко,
Люблю її за те.

Уранці вже іздалеку
Вітання шле мені,
Всміхається, манить на луг
У краплі рос рясні.

А потім разом граємось,
Про казки гожий світ
Розказує мені дива
На сонце схожий квіт.

* * *

Знов ранок, я уже в вікні —
Де ж дівся квіт ясний?
Нема Кульбабки, лиш
[тремтить
Клубочок хутряний.

Біжу туди... подув вітрець,
Порвав увесь клубок
І білим пухом застелив
У лузі моріжок.

Порожнє бильце струнчиться,
Обіцює мені,
Що зацвітуть по всім лужку
Кульбабки навесні.

Я ХОЧ НЕВЕЛИЧКА

Я хоч невеличка,
На пеньочок стану —
Зайчик-стрибайчик,
І той не дістане.
Я хоч невеличка,
А робить умію —
Посуд помию,
Платтячко зшию.
Я хоч невеличка,
Великою стану —
На самольоті
Неба дістану.

Працьовите сонечко

Розповів Тарас Хамардюк

Сонечко прокинулось рано-вдосвіта, — бо ж воно завжди прокидається рано-вдосвіта, — прочинило двері своєї хатини і викотилось у небо.

Глянуло Сонечко вниз, на землю, — а там у покосах трави лежать, росою виблискують. Почало Сонечко сушити сінце. Сушило, сушило, а тоді косарі сінце згребли і в копички посклалали.

Покотилося Сонечко далі. Бачить — у садку на гілках і вишеньки-черешеньки висять, і сливи, і яблучка... Заходилося Сонечко їх з усіх боків вигрівати. Вишеньки - черешеньки, як жаринки, почервоніли. Яблучка підзолотилися і самі на Сонечко стали схожі. А кожна слива ніби медом налилась.

Подалося Сонечко на поле і кожного колосочка смик-смик промінцем за вуса. мовляв, буйніше, щоб зерно добірним було.

По всьому цьому Сонечко набрало з річки води і крізь хмару, мов крізь сито, сійнуло рясним дощем. Дощ іде собі та йде, довкруги все росте і росте. А Сонечко взяло і через усе небо доріжку зіткало. Та таку барвисту, таку веселу, що її веселкою назвали.

Під вечір Сонечко притомилося. Поволеньки спустилось невидимою драбинкою за небокрай і пішло спати. По дорозі воно завітало до хатини, в якій жив Місяць.

— Гей, Місяцю-Місяченьку! — гукнуло Сонечко. — Час уже тобі до праці ставати.

Місяць викотився із своєї хатини, став серед неба і запалив тисячі мерехтливих свічок.

Дмитро Чередниченко

ГОРОБЕЦЬ-ХВАСТУНЕЦЬ

Хвалько-горобець
Прилетів до овець,
Ще й їм казку розказує:
— А я такий гарний,
А я такий добрий,
А я такий мужній,
Я такий хоробрий...
А тут пес
Кашлянув спросоння.
Горобець...
А де ж горобець?
Тут і казці кінець.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Складаємо китицю нев'янучих квітів в пам'ять нашого мужа, тата і діда, бл. пам'яті Михайла Охрея, котрий відійшов від нас у вічність 30 грудня 1969. В його пам'ять засилаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Охрей,
син Василь, син Орест і родина,
і донька Олена Гуменна і родина

— — — — —

У 7-мі роковини упокоєння дорогого мужа, тата і дідуся, бл. п. Василя Гуменного, який залишив нас у глибокому смутку 14 січня 1972 року, в його світлу пам'ять замість китиці квітів складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Гуменна з родиною,
Кіндерслей, Саск.

— — — — —

У тринадцяту річницю упокоєння мого першого мужа бл. п. Григорія Колісника, як нев'янучий вінок складаю у світлу пам'ять Покійного $10.00 на журнал „Промінь".

Соня Винничук, Армстронг, Б. К.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашого дорогого приятеля, довголітнього і заслуженого члена Союзу Українців Самостійників, бл. п. Василя Григоряка з Торонта, який несподівано упокоївся 21 березня 1979 р., перебуваючи у Маямі, в його світлу пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь".

Дружині, пані Григоряк, дітям та їхній родині висловлюємо щире співчуття.

Никола і Галина Влади, Вінніпеґ

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Юліяна Бойчука, моїх родичів — тата Тимка і мами Марії Ґошко та брата Захарія і Марти Ґошко, складаю $15.00 на журнал „Промінь".

Анна Бойчук, Ванкувер

— — — — —

Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок Канади на Альберта складає нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої заслуженої членки, довголітньої секретарки і незабутньої народної працівниці, бл. п. Марії Вавринюк, яка упокоїлась 18 лютого 1979 року в Едмонтоні, в її світлу пам'ять складаємо $25.00 на „Промінь".

Чоловікові Євгенові та родині висловлюємо щирі співчуття.

За упаву
Розалія Фарина, голова Мирослава Фербей, секр.

— — — — —

Замість квітів наших рідних складаємо $20.00 на журнал „Промінь" у світлу пам'ять — бл. п. Володимира Українця, його дружини Марусі, дітей — сина Юрчика і доні Анни, які згинули в автовім з поїздом зударі 23 червня 1959 р. біля Торонта.

Так само бл. п. тата Юрія Українця, який упокоївся переживаючи трагічну смерть дітей 1969, мами Петруні, брата Івана, який упокоївся 1974 року і останньо мого дорогого мужа Доналда, який впродовж шеститижневої недуги скінчив своє молоде життя.

Молимо Господа, щоб допоміг переносити важкий біль нашого серця по таких великих утратах.

Марія Доналд, сестри Стефанія Кузьма,
Зоня Моро і брат Денис Українець, Гамільтон

У п'ятнадцяту річницю смерти нашої дорогої мами, бл. п. Ґликерії Подольської і батька бл. п. Петра Подольського, у їх світлу пам'ять засилаємо десять долярів (10.00) на журнал „Промінь".

Син Євген і невістка Анна Подольські з родиною,
Вайта, Ман.

— — — — —

У першу річницю кладемо вінок з нев'янучих квітів у світлу пам'ять нашого дорогого свата, бл. п. Михайла Григорчука, який упокоївся 11 липня 1978 р. в Етелберт, Ман. складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Никола й Анна Савчуки, Етелберт

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у пам'ять наших дорогих-рідних: найдорожчої дочки, сестри та братової, бл. п. Славки Богоніс, яка упокоїлась 24 червня 1970 р., також дорого мужа, батька і тестя, бл. п. Костантина Когута, який упокоївся 12 грудня 1952 року, в їх світлу пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь".

Кароліна Когут — мама і дружина — Тандер Бей;
сестри, братови, дочки і зяті — Тоня і Петро Патранюки; Оля і Никола Стручинські —
Давнсв'ю, Онт.

— — — — —

У четверті роковини упокоєння нашого дорогого мужа, батька і дідуня, бл. п. Миколи Іванця, який залишив нас у глибокому смутку 18 червня 1975 року, складаємо китицю квітів на дорогу могилу і засилаємо $20.00 на „Промінь".

Дружина Марія, діти: Орися, Ігор, Євген, Сузанна, Теодор, Петруся; онуки: Кристин і Юстин Сич та Сара Емма Іванець, Брентфорд, Онт.

— — — — —

Кладемо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу нашої дорогої приятельки, бл. п. Марії Карбашевської, яка несподівано упокоїлась 16 квітня 1979 року, в її світлу пам'ять, відділ Союзу Українок ім. Наталі Кобринської у Виллінгдон, Альберта засилає $10.00 на „Промінь".

За відділ — Єлена Лучак, секр.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на могилу дорогого і незабутнього мужа бл. п. Стефана Білінського, який упокоївся 30 червня 1966 р., в його світлу пам'ять засилаю $5.00 на „Промінь".

Дружина Анастасія Білінська, Брентфорд, Онт.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу дорогої сестрінки, бл. п. Марії Багрій, яка упокоїлась 20 березня 1979 р. в Тандер Бей, Онт. в її світлу пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь".

Покійній Марії вічна пам'ять!

Михайло і Анастасія Пережак

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у незабутню пам'ять дорогого члена, бл. п. Івана Саранчука, який упокоївся 5 травня 1979 року, засилаємо в його пам'ять $20.00 на журнал „Промінь" від Української Греко-Православної Громади і жін. т-ва ім. О. Кобилянської у Витков, Саск.

Ганя Іванчук, голова О. Волошин, секр.

— — — — —

Замість китиці квітів на могилу мого дорогого чоловіка, бл. п. Смиснюка складаю $7.00 на журнал „Промінь".

Параня Смиснюк, Айтуна, Саск.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

З ДІЯЛЬНОСТІ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ У ВІННІПЕЗІ

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Заходом культурно-освітнього комітету при відділі відбулось дня 1-го березня в катедральній авдиторії врочисте свято Лесі Українки.

Імпрезу відкрила голова комітету, пані Соня Бейзик. Частиною програми займалась добр. Анастасія Міненко. З нагоди „Року Дитини" доповідачка представила молодечий вік Лесі; себто її дитинство, науку, недугу та її надзвичайний талант. Підкреслила велику любов Лесі до свого рідного краю і його народу. Доповідь переплiталась виголошуванням зворушуючих поезій, а виконали їх панночки: Катруся Табака і Христина Ґедовс. Програма закінчилась читанням уривків віршованої драми „Бояриня". Читали: Валентина Мулик-Луцик і Галина Коваль.

СВЯТО ЧЛЕНСТВА

Заходом комітету членства в четвер вечером, 29-го березня, відбувся „Вечір членства", яким управа відділу вшановує заслужених членок а також вітає та приймає нових членок.

Після офіційного відкриття молитвою і гимну Союзу, голова комітету добр. Анна Залєщук сердечно привітала членок і гостей. Заля була гарно прибрана. Поруч сценічної картини звисав прапор відділу, а поруч нього смолоскип — відзнака Союзу. Перед сценою при удекорованім квітами столі сиділи гості й членки які мали бути відзначені. Це свято завжди відбувається в нас врочисто та із певною церемонією.

Програмою керувала голова комітету, добр. Анна Залєщук. Пані Оля Бозвик, членка комітету, вітаючи нововписаних членок, представила кожну зокрема, ними були:

1. Надя Сохацька, 2. Василина Ґурська, 3. Емілія Струтинська, 4. Маргарета Мартин, 5. Флоринс Косован, 6. Ірина Кравчук, 7. Оля Монастирська, 8. Соня Сенків, 9. Офілія Кізь, 10. Оксана Остапович, 11. Оля Подтіба.

Присутні привітали нових членок щирими оплесками, радо приймаючи їх в ряди Союзу до спільної праці.

Відділ дає признання отим членкам, котрі учащали на кожні збори в році. В 1978 році тими панями були: Міхаліна Монастирська, Марґарета Пестрак і Єлисавета Курик. За цю пильність винагороджено їх пам'яткою (ложечкою Союзу).

Було вшановано п'ять членок, котрі вислужили 25 літ при Союзі Українок. Кожна була представлена зокрема вичислюючи її заслуги і кожній вручено корсаж та грамоту. Цими членками були пані: Ольга Шарган, Михальда Анонійчук-Паламарчук, Михаліна Монастирська, Галина Влад і Марта Острижнюк.

Голова відділу пані Павліна Ігнаш, склала признання і подяку уступившій голові, пані Ярославі Яременко за її взірцевий провід у двох роках і вручила їй корсаж і дарунок.

Доповідачкою вечера була добр. Стефанія Юрківська. Як консультантка при міністерстві освіти в Манітобі, гостя промовляла і пояснювала про експериментальну двомовну програму — українсько-англійських кляс, які мали б початися з початком нового шкільного сезону в провінції. Вона закликала родичів вписувати своїх дітей до цих кляс, але разом з тим настоювала, щоб не занедбувати а продовжувати рідні школи на місцях — бо як одно так і друге спричиниться до кращого успіху в навчанню і збереженню української мови і письма серед нашої дітвори.

Кінцеве слово подяки висловила голова, пані Ігнаш, комітетові членства за приготовлення і перепровадження свята, пані Е. Стахурській за чудове оформлення „смолоскипа", пані З. Крипякевич, що приготовила і подарувала всі квіти і корсажі, пані Є. Василишин, що подарувала вазу, і господиням на чолі з пані А. Калинюк за приготовлення чаю і солодкого після програми.

ВЕЛИКОДНІ ОБРЯДИ І ПРИГОТОВЛЕННЯ КОШИКА ДО ПОСВЯЧЕННЯ

Після місячних зборів відділу 5 квітня, культурно-освітний комітет улаштував цікаву і на часі програму. Добр. Марія Керніцька дала доповідь про релігійне і традиційне святкування нашого Великодня. У своїм слові про наші християнські обов'язки вона переповідала про Великодні обряди і традиції починаючи Великим постом, відтак свята сповідь, Великодна П'ятниця, урочистість Воскресення, звук Великодних дзвонів, спів „Христос Воскрес", посвячення пасок, а там гагілки, Провідна неділя, проводи на цвинтарях, спільне свячене. Доповідь була цікава. Підчас доповіді добр. Керніцька підкреслювала вагу збереження цих обрядів не лише в слові, але і в практиці. Другою частиною цієї програми займалась пані Галина Коваль. Вона демонструвала як приготовити Великодний Кошик для посвячення. Щоб краще оглянути, присутні обступили довкола стола. Демонстраторка мала все готове в кошику, накрито вишиваною серветкою. Відкриваючи кошик, пані Коваль пояснювала про кожну річ: про вироби паски, бабки, приготовлення ковбаси, шинки, яйця, хрін, писанки, крашанки, сир, масло і свічку для світла під час посвячення.

Є. Білич, прес. рефер. відділу

АКАДЕМІЯ Л. УКРАЇНКИ В ТАНДЕР БЕЙ

Відділ ім. Олени Пчілки, заряд та культурно-освітній комітет, влаштували при участі дітей недільної школи, академію славної української поетеси Лесі Українки. Святочна програма відбулася о год. 2:00 по полудні в неділю 4-го березня, 1979 року в церковній залі Св. Володимира.

Заля була святочно прибрана. Збоку на підвищенню — портрет поетеси, огорнений прекрасними, вишиваними рушниками. Біля портрету — розложені її твори.

Академію відкрила пані Зеновія Зміївська, вітаючи присутніх, а зокрема молодь. Пані Зміївська коротко, але змістовно, пояснила значення цих святкувань для всіх, включно нашої молоді, та висловила велике вдоволення, що в цьому році — Міжнародній Рік Дитини — в святочній програмі наша дорога молодь бере активну участь.

Голова відділу, пані Анна Стасів, сказала вступне слово, в якому привітавши всіх, і підкреслила велике значення таких святкувань, як рокowини Лесі Українки. В своїому слові, вона теж висловила своє вдоволення, щодо участи і присутности наших дітей.

Слідувала деклямація „Казала мені мати", яку віддеклямував Тарас Проданик. Пані Б. Павлюк перечита-

ла про життя Лесі Українки, і три вірші, перекладені з української на англійську мову. Тріо — К. Винярчук, О. Яремчук, і З. Зміївська (при піяно Д. Кроккер) — відспівали дві пісні „Нічка тиха і темна була" і „Крилець". Павло Зміївський заграв на скрипці „Реве та стогне".

Дуже цікавий та змістовий реферат відчитала пані Софія Мендик, звертаючи велику увагу на життєвий шлях поетеси і підкреслюючи обставини її раннього життя, які були причиною величі її творчости. Слідувало сольо-орган — „Гом он да рейндж", яке виконала Ліса Проданик. Дівчатка — Лорі Кібюк, Стефанія Турецька і Леслі та Деніс Макґреґор — віддеклямували вірш „Котяче весілля". Піяно-сольо відіграла Наталка Тріщ дві пісні „Засвистали козаченьки" і „Запрягайте хлопці коні". Катруся Бунц відчитала оповідання „Горщик", а її брат, Гриць, продеклямував вірш „У горах Карпатах".

На закінчення святочної академії, пані З. Зміївська сердечно подякувала всім учасникам, всім тим що займалися підготовкою програми, а членкиням і всім присутнім за таку численну участь.

О. прот. П. Зміївський у своїм кінцевім слові підкреслив значення таких святкувань.

Після офіційної частини слідувало чайне прийняття. На заклик о. прот. П. Зміївського проведена збірка, яка принесла $25.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

З. Зміївська

СУМК АКТИВНО ПРАЦЮЄ В САСКАТУНІ

Часто чуємо голоси занепокоєння про молодь, що вона затрачує рідну мову і відчужується від українства. Але не всі прикладають рук до праці, щоб якось цю справу рятувати. Існує ця турбота про молодь і в Саскатуні, але її стараються розв'язати оживленою працею і молодшого і старшого відділів СУМК, якими по-материнському опікуються пані Наталя Кіндрачук, керівник молодшого відділу, і Марія Гарбус, керівник старшого. Вони докладають старань, щоб молодь під їх опікою виростала в українському дусі і знала українську мову бодай елементарно. Обидва відділи перепроваджують свої збори українською мовою і в тій же мові пишуть протоколи. Це справді дуже похвальне. Одною точкою програми кожних зборів це читання вибраного з літературних творів або про українських письменників, що всі за чергою мають виконати. Така увага до живого українського слова допомагає молоді засвоїти нові слова і правильну вимову. Старші сумківці читають в церкві Апостола в неділю молоді, що припадає в першу неділю кожного місяця. Паням Наталі Кіндрачук і Марії Гарбус належить велике признання за їх **особливу увагу до української мови** у виховній програмі СУМК.

Сумківці мають і всякі рукодільні роботи: писанки, вишивки, дереворізьба та вишивання частинок ковдри на розігравку. Мають вони також і свою уніформу, в яку вбираються на концерти та інші громадські оказії. Уніформа дівчат це вишивані голубі суконки, а на зміну вишивані блюзки і спіднички. Хлопці мають голубі жакети, білі сорочки і краватки.

В Саскатуні в останніх кількох роках відбувається в лютім Фестиваль Українського Мистецтва, що його заряджує провінційна управа КУК. В цьому Фестивалі беруть участь молоді сили в різних галузях мистецтва. Цього року наш хор СУМК вийшов переможцем в хоровім співі і отримав високі оцінки журі. Хором управляє молодий диригент Лаврентій Клапоущак. Сумківці чудово виглядали в їх голубій уніформі, а їх милі голосочки чарували слухачів.

КОНЦЕРТ ТАЛАНТІВ В САСКАТУНІ

18 лютого ц. р. відбувся в катедральній залі концерт талантів, в якому взяли участь діти Садочка, Української школи та старшого й молодшого відділів СУМК. Програмою займалися їхні вчителі і керівники СУМК. Дорін Михайлюк заповідала точки програми гарною українською мовою. В програму входили два хори — сумківський і рідношкільний, вокальні та інструментальні виступи, деклямації, танки, гуртові деклямації та спів малят садочка. Всіх точок було приблизно 30, але вони проходили без проволоки і не забирали багато часу. Концерт закінчено відспіванням національного гимну „Ще не вмерла Україна".

Концерт талантів пройшов з успіхом і приніс вдоволення батькам, а дітям, що брали участь дав заохоту далі працювати над собою і розвивати свої таланти. З поміж дітей вже вибиваються добрі співаки і звертають на себе увагу своїм мельодійним чистим голосом, як ось Гриць Удод, Зеновій Кіндрачук, Бренда Бальон, Петруся Тимчатин. Було б бажаним, щоб керівники таких програм влаштовували періодично **Фестивалі живого українського слова,** в якому молодь могла б себе проявити і при тому вправлятися в українській мові.

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА

Уже від довгого ряду років відділ ім. Ольги Кобилянської при Катедрі Пресв. Тройці в Саскатуні влаштовує кожного року в лютім День Членства, на якому офіційно приймають нових членів, що вписалися до відділу на протязі року, та відзначують Грамотою Союзу Українок Канади тих, що вибули безперервно в організації 25 років. Саме така імпреза відбулася в неділю пополудні 28 лютого. Програмою проводила голова відділу Анна Холод. Грамотами відзначено пань: Марію Ференюк, Домну Чибиряк, Василину Климишин, Розалію Базовську. Церемонію перепровадила Анна Клапоущак, а грамоти вручала Анна Холод. До відділу вписалося 13 нових членок, переважно приїжджих до Саскатуну з інших відділів. Відділ поділений на районові гуртки-кружки і голова кожного такого гуртка представляла своїх нових членок.

Головну доповідь на тему „Союз Українок Канади і молоді жінки" виголосила Марія Воронюк. В доповіді обговорено справу приєднання молодих жінок до організаційної праці, різні ділянки якої дають нагоду жінкам проявити себе.

В мистецькій частині програми виступали в сольо-співі Юдита Кирильчук і Дебі Дверничук при супроводі на піяно Лини Дверничук. Даруся Вівчар відіграла сольо на піяно. Линда Лазарович і Ким Гумен деклямували. Референтка „Променя" Марія Гарбус звернулася до приявних ставати передплатниками журналу „Промінь". Імпрезу закінчено відспіванням „Де згода в родині". Після того відбулася в дружній атмосфері чайна гостина при гарно накритих столах і смачній перекусці.

Не знати коли і чому запровадився звичай закінчувати імпрези або збори співом „Де згода в родині", наче б то в нас була якась незгода і треба замирення. Звичайно ще й беруться за руки і розгойдуються при співі на зразок англійської пісні „For he is a jolly good fellow". Імпрезу тре-

ба закінчувати національним гимном українським і канадським, а не „Де згода в родині".

СВЯТО УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇНЬ

Увечері 25 лютого відбулося в катедральній залі Свято українських героїнь заходом саскатунського відділу Комітету Українок Канади при співучасті великого числа учасників. Імпрезу відкрила голова відділу Анастасія Нагачевська, після того хор „Весна", під диригентурою Святослава Чепиги, при супроводі на піяно П. Гненного відспівав молитву „Отче Наш". Вступне слово сказала Анна Гнатюк. Особливою атракцією цієї імпрези був виступ гостя з Европи, загально відомого тенора-бандуриста Володимира Луціва, який чарував слухачів гарним співом, граючи при тому на бандурі. Це були чудові хвилини пісенної насолоди. В першій частині програми він виконав дві давні думи з 17 століття — Дума на смерті козака і Дума про Україну.

Люба Поліщук виголосила коротку промову про Ольгу Басараб з приводу 55-ліття її мученицької смерти з рук польського ката. Головну доповідь на тему „Слава героїням" мала Леся Данчук. Інсценізація — Молитва в келії представляла останні хвилини Ольги Басараб в тюрмі.

Дальшу мистецьку програму заповнили різноманітні точки: хор ЛУКЖ Св. Юрія, сольо на бандурі Христі Чернецької, дует на бандурах Христі Чернецької і Катрусі Клапоущак, групова деклямація Лесі Горбай, Соні Королевич і Марусі Федірко.

В другій частині програми Володимир Луців виконав чотири пісні: Дума, слова Шевченка, музика Фоменка; Після Чупринки, музика А. Гнатишина, Об'єднані духом, музика А. Гнатишина; Слава Україні, музика А. Гнатишина. Гостя спонтанно нагородили гучними і довготривалими оплесками та стоячою овацією.

Подяку зложила А. Холод, а слово на закінчення сказала А. Нагачевська. Відспіванням „Ще не вмерла Україна" закінчено Свято. Після того відбулося чайне прийняття. Ще довго учасники гуторили, знайомилися з гостем Володимиром Луцевим і приємно провели час при гостині, що її приготовили пані з Комітету Українок Канади.

С. С.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ВЕҐРЕВИЛ, АЛЬБЕРТА

Наш відділ ім. Княгині Ольги в Вегревил спільно співпрацює з церковною громадою, а є також спонсором Недільної і Української школи та опікується організацією СУМК.

У неділю 4-го березня ц. р. у нашім храмі відбулася Служба Божа, яку відслужив настоятель о. Ярослав Пук. За його порадою, з початком цього року ми запровадили такий звичай, що в час Великого входу з Св. Дарами, діти Недільної школи тримають свічки, гарно рядочками по боках Тетраподу. А старші сумківці з лекцій Недільної школи йдуть відразу нагору на хори і там приучуються співати Службу Божу. Пізніше сходять всі на долину і прилучуються до решти школярів і під проводом добр. Анни Пук співають „Отче наш"... і тим самим радіють, що вони вкладають свою частинку в Службу Божу.

Того самого дня, за ініціятивою жіночого товариства, у нашій громаді відбулося свято в честь нашої великої письменниці Лесі Українки. О годині 2-гій по обіді Народний Дім почав заповнятися членами і гостями, які прибули до нас з Едмонтону. Портрет Лесі Українки був прибраний рушниками і квітами та її творами. Діти Української і Недільної школи та сумківці були одягнуті в національні строї. Свято почалось молитвою „Боже Великий...", — відспівали членки відділу. Дальше голова відділу пані Анна Гошка відкрила свято вступним слово, привітала учасників, а зокрема гостей з Едмонтону. Дальше слідувала пісня — „Місяць на небі", яку проспівав жіночий хор. У деклямаціях брали участь сумківці: Антонія і Іванна Тріска, Сенді Загарійчук, Іван Полегеньчук і Леся Пук. Дальше були пісні, що відспівали сумківці під проводом добр. Анни Пук: „Ой продала дівчина курку..." і „Ой музики дуже люблю..." Реферат про життя і творчість Лесі Українки прочитала Анна Пук. Дальше слідувало дві пісні — „В нашій школі є дзвінок" і „Що будемо їсти", виконали діти Недільної і Української школи під проводом пані Г. Мельничук. Реферат прочитала пані Петруся Винет. Жіночий хор під проводом пані Віри Федорук відспівав дві пісні: „Коло річки", і „До праці сестри". Поему Лесі Українки „У путь" виголосила Галина Мельничук.

При кінці програми наша кореспондентка секр. пані М. Касян представила гостей з Едмонтону: голову Провінціяльної Екзекутиви на Альберту Мирославу Фербей, цілу управу: Розалію Фарину, Василину Бойко, Йосифину Саламандик, Василину Мельник, Катерину Гавриш, Дарію Янду, Вікторію Зуківську і о. митр. А. Хруставку. Пані М. Фербей дуже гарно представила нам ширше інформації про Міжнародний Рік Дитини і зупинилася коротко над вихованням дітей в українсько-національному дусі. Пані Дарія Янда говорила про курси тканння килимів, згадала як успішно ідуть ті курси щороку у Бенф, Альберта і т. д. Закликали, щоб членки брали участь у тих курсах. Заключне слово подяки виголосив наш парох о. Ярослав Пук.

На закінчення ми мали змогу оглядати виставку тканння килимів, вишивок, кераміку та твори Лесі Українки, що їх привезли з собою Провінціяльна Екзекутива.

Наш відділ мав велику приємність гостей і учасників свята гостити смачним тортом і чаєм.

Галина Мельничук

ВІДВІДИНИ НАШОГО ВІДДІЛУ
ТУ ГИЛС, АЛЬБЕРТА

Дня 20 березня 1979 року, до нашого відділу ім. Лесі Українки загостили членки Провінціяльної Екзекутиви Союзу Українок на Альберту — голова Мирослава Фербей та інші членки Екзекутиви — Фіона Пелех, пані Самоїл, Анна Звоздецька, Ольга Ганночко, п-во Єленяки (п. Єленяк ректор Інституту Св. Івана в Едмонтоні). З ними приїхала також пані Довганюк і пані Гриник — колишні наші членки Ту Гилс.

Велике число наших членок зійшлося до церковної залі на цей вечерок, щоб послухати цікавих доповідей членок Провінціяльної Екзекутиви. Пані Фіона Пелех привезла й улаштувала дуже гарну виставу вишивок, килимів, поясів і також мала висвітлення цікавих прозірок з поясненнями.

На закінчення пані: Е. Російчук, А. Рупташ, Г. Пундик і М. Романчук подали смачну перекуску і чай.

К. Мандрусяк

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ І ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК В ДАВФИНІ

Кожного року наш відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки відзначає концертовою програмою свою патронку, славну поетесу Лесю Українку.

Цього року свято відбулося в неділю 25 лютого 1979 р. о год. 2-ій по полудні в залі української православної авдиторії. В залі перед сценою був прибраний вишиваним рушником портрет Лесі Українки, а коло портрету розложені твори поетеси і квіти. Була також виставка знимок нашого відділу й інших відділів в Манітобі з різних років, а також колекція знимок з діяльності п. Галини Гендерсон.

В програму свята входили пісні, читання поем Лесі Українки і реферат. Керівником програми була п. Марія Андрейчук. Програму відкрито піснею „Боже Великий Єдиний", яку проспівав церковний хор під управою диригентки п. Галини Лазарук-Гендерсон. Вступне слово виголосив парох о. П. Шадурський. Молодший відділ СУМК відспівав сумківський гимн і „Чом, чом земле моя". Солісти Д. Поздел і Нестор Присяжнюк, прекрасно відспівали частину пісні під керівництвом добр. Марії Шадурської Слідував реферат, який відчитала добр. М. Шадурська, про життя і творчість Лесі Українки, переплітаючи читанням уривків її творів.

Пісню „Колискова" слова Лесі Українки, проспівав жіночий хор. Диригентка п. Галина Гендерсон.

Читали поеми Лесі Українки слідуючі пані: „Контра Спем Сперо" — Павліна Рубашевська, „Сон літньої ночі" — Устина Гусак, „До мого фортепяно" — Льоня Гром, „На давній мотив" Марія —Білоус. На цім закінчено першу хастину програми.

ДРУГА ЧАСТИНА

Керівник програми п-і Марія Андрейчук покликала на сцену чотири членки, які відділ відзначував за 25-літню приналежність до Союзу Українок Канади, а саме: Галину Лазарук- Гендерсон, Маргарету Гаюк, Розалію Журковську, Емілію Ганчарик і Марію Кульбабу. Також наділено почесним членством п. Юстину Бабій. На жаль були відсутні Марія Кульбаба і Юстина Бабій.

Відтак п. Андрейчук покликала всіх попередніх почесних членок. В честь почесних членок відспівала сольо „Два кольори мої", Галина Гендерсон, а Марія Білоус подякувала Галині за її присвяту для почесних членок.

Зліва направо — Галина Гендерсон, Маргарета Маюк, Емілія Ганчарик, Розалія Журковська, Марія Кульбаба (неприсутня)

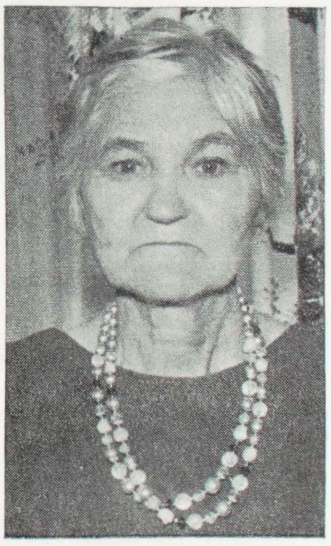

Юстина Бабій

Опісля вручено грамоти і китиці квітів повище згаданим членкам. На цім місці приємно підкреслити, що почесна членка п. Юстина Бабій є вповні заслужена за свою віддану працю для організації С.У.К. і Церкви. Дальше були покликані на сцену всі членки відділу, вони разом з хористами відспівали гимн С.У.К. Кінцеве слово і подяку виконавцям програми висловила голова відділу п. Текля Шовдра. Марія Білоус зробила заклик на пресовий фонд високоцінного журнала „Промінь".

З цієї нагоди відділ висилає $50.00, долучується до кампанії на пресовий фонд журнала. Після програми відбулося чайне прийняття.

Оля Кізь, кореспондентка

ЗУСТРІЧ ПРОВ. ЕКЗЕКУТИВИ З ЧЛЕНСТВОМ У СМОКІ ЛЕЙКУ

Дня 9 березня ц. р. відділ ім. О. Кобилянської влаштував вечерю-прийняття з нагоди організаційної зустрічі з членками Провінціяльної Екзекутиви Союзу Українок в Альберті.

Вечеря відбулась в Українськім Народнім Домі при святочно прибраним столі. Молитву перед вечерею провів парох о. Губин. При вечері, пані О. Передій, окружна представниця привітала гостей з Едмонтону, Васетни й Беліс і передала програму голові Пров. Екзекутиви пані Мирославі Фербей, яка представила членок Пров. Екзек. з Едмонтону пань: Єлисавету Єлиняк, Розалію Фарину, Марію Самоїл, Василину Мельник і Анастасію Сенів, голову філії Музею, яка привезла з собою гарну виставку вишивок різних стібів, так само багато тканих речей, які були зроблені членками, що брали курси тканння в Бенфі.

Того вечора виголосила доповідь молода членка Сонюзу Українок, голова відділу з Вікторії, Б. К. Лідія Касіянчук „Союз Українок і молоді жінки", а також про Міжнародній Рік Дитини. Доповідь була дуже цікава, де авторка порушила ряд акту-

альних питань, як позитивно будуючі в наше майбутнє.

На закінчення парох о. Кубин подякував членкам за приготування смачної вечері, а гостям, що були такі ласкаві потрудитися і приїхати до нашого відділу. **М. Паламарик**

НЕСПОДІВАНКА З НАГОДИ 50-ЛІТТЯ

Щоб урочисто відмітити півстоліття з дня народження пані Марусі Зимовець, куми та приятельки зробили їй несподіванку в кілька днів перед днем народження.

Бажали, щоб цей день пройшов приємно і весело. Дійсно так і було, бо на заклик усі радо відгукнулися.

Пані Маруся Зимовець з дому Гринів народилася 8 лютого 1929 р. у Велвуд, Ман. Приїхала з родичами до Монтреалу в 1931 р. Учащала до української і недільної школи при Українській Греко-Прав. Церкві Св. Софії. Ще малою показала себе здібною — брала участь у представленнях та була активною у молодечім товаристві СУМК при Соборі Св. Софії .Одружилась з Володимиром Зимовцем. В родині є двоє дітей — син Володимир і доня Наталка, яка тепер є головою Східньої Екзекутиви СУМК.

Пані Маруся Зимовець після СУМК записалася до жін. тов. „Доньки України" при Соборі Св. Софії. Тут була секретаркою і в контрольній комісії. Цю працю продовжує і далі, як членка контр. ком., та секр. у Музейному комітеті при Соборі Св. Софії. Від молодих літ бере участь у церковнім та світськім хорі і є одна з найактивніших. з

Ювілейне свято відкрила пані Оля Ковч. Теплими словами привітала Ювілятку і удекорувала гарним корсажем та подякувала присутнім за участь. Потім пані Оксана Русин піднесла тост і всі врочисто проспівали „Многая літа". Більшість присутніх гостей беруть участь у хорі при Соборі. Після чудової гутірки пані Епіфанія Савицька в коротких словах сказала, що присутність усіх свідчить про пошану та любов до пані Марусі Зимовець.

Підкреслила, що пані М. Зимовець ці роки не занедбала, але придовжувала у своїй родині усе те, що її родичі ,вщепили: любити та цінити усе, що є своє рідне — а це українська

Маруся Зимовець

мова і культура. Їхні діти знають хто вони є. Честь і слава їй за це.

Як доказ любови пані Епіфанія Савицька передає малий гостинець від усіх присутніх і побажала, щоб золоті дзвіночки пригадували усіх тих, що бажають добра і „многих літ".

З цієї нагоди присутні зложили маленьку цеголку на наш журнал „Промінь" у сумі 30.00 дол. **Присутня**

СВЯТО В ЧЕСТЬ Т. ШЕВЧЕНКА ТА Л. УКРАЇНКИ
ВЕРНОН, Б. К.

Заходами церковної громади Успіння Пресвятої Богородиці, відділу С.У.К. ім. Св. Ольги, та відділу СУМК у Вернон, Б. К. в неділю 18 березня 1979 р. відбувся концерт в честь поета Тараса Шевченка та поетеси Лесі Українки.

Після Служби Божої о. А. Лакуста відправив Панахиду і запросив присутніх до церковної залі на обід, що його приготовили членки жіночого товариства. По обіді відбулася програма.

Господарем свята був п. Борис Мельник. Хор проспівав „Заповіт" під диригентурою п. Б. Мельника. Мішаний хор відспівав „Живи Україно". Деклямація — сумківка Таня Капіцька — „Учітеся". Доповідь на Свято Тараса Шевченка — о. А. Лакуста.

Жіночий хор відспівав „Ой не зникли".

Доповідь — „Життя і творчість Лесі Українки" виголосила пані Соня Винничук. Деклямація — „Поклін тобі Тарасе" — сумківка Меланія Шумей. Мішаний хор — „Ой ти дівчино"; сольо „Дощик" відспівала школярка Одарка Угущак при акомпаніменті мандоліни и. Мельника. Сумківці відспівали „Де згода в родині" і „Циганочка" при акомпаніяменті на гітарі Б. Мельника. Міш. хор відспівав пісню „Реве та стогне", „В неділю святую" по-мистецьки відеклямував п. Б. Мельник при акомпаніяменті гітари. Хор ще раз відспівав пісню „Живи Україно".

Кінцеве слово виголосив п. Б. Мельник, яким подякував учасникам у святі та присутнім, що прийшли звеличати це свято. Закінчено програму співом „Ще не вмерла Україна".

З нагоди цієї імпрези відділ ім. Св. Ольги засилає на пресовий фонд „Променя" $15.00.

Н. Микитюк — культ. осв. реф.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН
ЛАШІН, КВЕБЕК

У неділю вечером 18-го березня 1979 р. у церкві Св. Юрія Переможця відслужили Великопосне Богослуження-Пасію митр. прот. Єпіфаній Чижів в сослуженні о.о.: Григорія Планіди, Ігора Куташа і Захарія Ревка. Проповідь під час Богослуження виголосив всеч. о. З. Ревко.

Після Богослуження всі вірні зійшли до громадської залі, де митр. прот. Є. Чижів виголосив доповідь, на тему релігійну.

При цій нагоді, за ініціятивою культурно-освітньої референтки Антоніни Кравченко, членки відділу Союзу Українок Канади ім. Княгині Ольги, ушанували пані добродійку Анну Планіду у 59-ліття її народження.

Пані Анна Декер привітала пані добр. Планіду з днем народженням, вручила букет квітів і поставила на головний стіл торт.

Голова відділу, Анна Г. Сов'юк вручила пані добродійці подарунок. Усі присутні проспівали многоліття, а членки відділу під доглядом пані Наталії Луцишин, подали чай з солодким печивом.

Пані добродійка Анна і всеч. отець Григорій, щиро дякували членкам Союзу за милу несподіванку. Слідували окремі привіти й поздоровлення.

Пані добродійка присвячує багато часу на справу навчання членок відділу — печення тортів, як і також плете та дарує на розігравки (в користь відділу) прикраси та різнородні речі для домашнього вжитку. — За що ми складаємо нашій дорогій добродійці Анні щиру подяку і бажаємо здоров'я міцного, віку довгого і щастя повного!

Під час вищезгаданої імпрези, пані А. Кравченко привітала нову членку відділу, пані Катерину Зюзю.

На прес. фонд „Променя" призначено $12.00.

Р. П.

ІЗ ДІЯЛЬНОСТИ ЖІНОЧОГО ВІДДІЛУ КУК В ГАМІЛЬТОНІ

ВІНКОПЛЕТЕННЯ

Через те, що наша весільна обрядовість та звичаї потроху заникають та замінюються часто гіршими чужими, управа жіночого відділу КУК в Гамільтоні під головуванням Таїся Ружицької вирішила в рамцях Українського Тижня представити хоч малу частину весільного обряду — „Вінкоплетення", — уривок із гуцульського весілля „Князі гуцульських полонин", яке йшло частинами в журналі „Жіночий Світ".

Цю весільну імпрезу взялася приготовити культосвітня референтка А. Стецькович, хоч часу на те, й не дуже було багато. І ось, 20 січня в залі УНО почали збиратися гості. Пані із управи КУК трохи турбувалися, — ану ж, публіка не прийде! Але вийшло так, що громадянство зацікавилось незвичайною імпрезою і заля скоро стала заповнюватись.

Затурбовані обличчя управи прояснилися, а потім знову заклопоталися, бо ж тепер виринула інша справа, — чи ж вистачить на всіх сира і вина. Цією гостиною зайнялися пані О. Кіналь та М. Процишин.

Приємно було чути й бачити, як коло столів засідали знайомі, приятелі, односельчани та й частувалися сиром та вином, зав'язувалася невимушена, весела розмова.

Святковий настрій створювала декорація столів та залі. Членкині комітету добре попрацювали під керівництвом пань Дарії Бродбент та Галини Лазарович, щоб так гарна виглядала заля. На стінах були розвішані вінки та декорації із весільних та обрядових звичаїв. А на сцені при столах засіли дружки та плели вінки із барвінку та, очевидно, нетерпеливо чекали, коли то дружби принесуть деревце, щоб його прикрасити.

Замість весільних пісень (бо ж нот не було), пані Остапчук виголошувала гуцульським діялектом пісні-побажання (а це також треба вміти!). Ці побажання були записали на стрічку п-во Піррі.

Трохи шкода, що чомусь-то не було мікрофону, а тому не все весільне говорення могла чути публіка, яка вже добре підкріпилась сиром та сиром.

Після цього, під звуки троїстих музик (скрипки, цимбалів та сопілки) під керівництвом правдивого гуцула М. Кравчука, танцювальна група „Барвінок" настроєво відтанцювала танець із барвінковими вінками, а „Русалка" — другий танець (дуже жвавий, що розворушив усіх) під керівництвом Н. Стецькович-Небесної.

Також відбулася розігравка ікони Божої Матері з рушничком полтавської гладі, який вишила О. Кульчицька.

Був розіграний весільний коровай, який спекла п-і Підвербецька. Дохід із розігравки призначений на підтримку мішаного хору „Дніпро" під патронатом жіночого відділу КУК.

Під кінець О. Кульчицька від управи відділу подякувала всім присутнім гостям за чисельну участь у „Вінкоплетенні", а також всім дружкам, молодим та всьому весільному причету „Дівич-Вечора" та всім тим, що спричинилися до успіху цього традиційного небуденного вечора.

Після цього пані вгощали присутніх чаєм та смачним печивом, під звуки троїстих музик.

Цей вечір лишився у присутніх гарним, приємним спогадом.

Ольга Кульчицька,
пресова референтка

НАДІЯ СВІТЛИЧНА В ГАМІЛЬТОНІ

Цього року управа жіночого відділу КУК в Гамільтоні з нагоди Свята жінки-героїні вирішила запросити на головну доповідачку недавно прибулу на захід з України Надію Світличну як ту, що сама особисто пережила як жінка-в'язень, переносила трагедію матері на протязі 4 років. І сьогодні в Рік Дитини, чи всі можуть уявити оцю трагічну розлуку з малолітньою дитиною, кожночасно боячись, що ту дитину незаконно заберуть виховувати в державний дитбудинок. І та дитина вже від трьох років знає, що таке тюрма, грати, обшук.

В суботу 24 лютого в год. 3-ій по обіді відбулася пресконференція в ресторані п-ва Блажків, яку допомогла влаштувати культосвітня референтура чоловічого відділу КУК. На пресконференції Н. Світлична давала вичерпні відповіді на поставлені запити присутніх, які дуже вміло перекладав М. Царинник.

В сконденсованій формі Н. Світлична подала трагічне положення в Україні, як закриті суди над політв'язнями; переслідування родин і приятелів арештованих та дальше переслідування після відбуття терміну: не прописка на місце проживання та відмова дати працю, з чого створюється заворожене коло, на яке західний світ мовчить.

Також невідрадне становище українського шкільництва та величезний брак доброї літератури українською мовою, а також технічної літератури у вищих та середніх учбових закладах, а тому то мусять студенти технічну науку побирати з російських підручників.

Поінформувала також про ініціяторів Гельсінської групи, які тепер в більшости перебувають за дротами та дальше протестують проти нечуваного насильства над українським народом: М. Руденко, Ол. Тихий, Л. Лук'яненко, М. Матусевич, Маринович та інші.

На відносній волі покищо лишились: О. Мешко, Н. Караванська, О. Бердник, а також ті, яким вдалось виїхати на захід, як Плющ та П. Григоренко, які тут виконують величезну роботу і ми їх повинні підтримувати всіма силами, щоб спільними силами змобілізувати світову опінію та помогти нашим братам і сестрам у їхніх змаганнях.

Свято жінки-героїні розпочалося о 7-ій год. вечора в залі Дому Молоді при вул Кенілворт.

При вході на залю Надію Світличну зворушливо привітала традиційним хлібом-сіллю А. Стецькович — культосвітня референтка, а молоденькі дівчатка вручили китицю квітів.

Свято відкрила коротким словом голова жіночого відділу КУК в Гамільтоні Таїса Ружицька, ще раз при-

вітавши дорогу гостю.

Мішаний хор „Дніпро" під диригентурою М. Сушка та музичним супроводом Р. Сушка з чуттям виконав „Чуєш брате мій" та „Гетьте, думи". Цей хор існує вже другий рік під патронатом жіночого відділу КУК та успішно виконує свою культурну працю на місці нашого поселення та є додатнім чинником у збереженні нашої пісенної культури та більш активізує громаду Гамільтону.

Також наша молодь взяла активну участь у концерті. Деклямували: „Слава героям" — У. Литвин — МУНО. „Слово ув'язнених" — І. Сеник, І. Стасів-Калинець — Л. Главка, О. Мацьканин, П. Бесараб, Д. Мороз, — Курси Українознавства — СУМ; „Українській жінці" С.— Кузьменко — Н. Криворучко — Курси Українознавства — Собор Св. Володимира; дівочий ансамбль в супроводі бандур — СУМК — мельодійно виконав 2 пісні: „Ходила я по садочку" та „Повій, вітре" — обр. Ступницького.

Короткий життєпис Н. Світличної подала п-і А. Стецькович, з якого присутні довідались про нелегкий шлях жінки-матері тільки за те, що стала в обороні правди за людські права українського народу.

В своїй переконливій доповіді Н. Світлична показала незламний дух жіноцтва під теперішньою жорстокою тиранією. Жінки-подруги, що не відрікаються своїх засуджених чоловіків на довгі терміни та із самопосвятою морально й по можливості матеріяльно їх підтримують.

Пишуть протести не тільки до свого уряду, а й до урядів західних держав. Виховують у релігійному дусі своїх дітей та нарівні з чоловіками переносять тяжкі тортури й страждання, а часто десятками років заслання у Мордовських та інших таборах, це такі як: Дарка Гусяк, Галина Дибик, Катерина Зарицька, Сурокова. Або ці жінки, що героїчно несуть тягар своїх родин та безкінечні переслідування і далі боронять всіма способами своїх засуджених та жорстоко тортурованих чоловіків, як Раїса Мороз, Н. Караванська і їм же нема числа. Або такі, як Алла Горська, на яку піднеслася скритовбивча рука за її любов до українського мистецтва, якій на камені хтось написав такі слова: „З вірністю неофіта знайшла віру своїх батьків".

Слова доповідачки сильно промовили до сердець та сумління присутніх, — чи ми тут, живучи у вільній країні, чи досить зробили в „Рік жінки", а тепер в „Рік дитини", щоб облегшити долю жінок-страдниць, матерів, дітей.

Присутні дякували Н. Світличній спонтанним вставанням з місць.

У ІІ частині хор „Дніпро" добре виконав „Засумуй, трембіто" — обр. Гнатишина, — заспівувала Л. Левинська та дуже імпозантно „Ой, зійшла зоря" — муз. Леонтовича, сольо — М. Сушко, а на кінець могутнє „Вкраїно мати" — муз. Стеценка.

Кінцеве слово мав голова чоловічого відділу КУК п. Б. Кульчицький, подякувавши Н. Світличній за всі інформації про положення в Україні як на пресконференції, так і в своїй доповіді, яка дала багато до роздумувань, як найкраще помогти Україні.

Концерт закінчився співом „Ще не вмерла Україна", який підхопили всі присутні.

Після концерту відбулося прийняття для Н. Світличної, під час якого чисельні присутні давали питання, на які докладно вона відповідала.

Вже після всього малий гурток жіноцтва зробив милу несподіванку Н. Світличній, вручаючи їй від себе вишиту сукню, яку вишивали, дуже поспішаючи, бо часу не було багато. Також був вручений скромний дар особисто для дітей — Яреми та Івася. Ці пожертви присутні добровільно складали при вході на залю при окремому столику. Щире спасибі тим, що відізвалися на цей заклик і зложили скромний даток з нагоди „Року дитини" для дітей, що також потребують матеріяльної підтримки від нас усіх поза Україною сущих.

Пресова референтка **О. К.**

СВЯТО ЧЛЕНСТВА
КЕЛОВНА, Б. К.

Відділ ім. С. Стечишин, Б. К. відсвяткував День Членства і „Променя" в Парафіяльній залі 8-го лютого о год. 8-ій вечером. Програму перепроваджувала референтка Членства пані Розалія Петращук.

Перше всього вона привітала сім нових членок, де між іншим сказала, що дійсно це не є нові в Союзі, бо вони належали до інших відділів, а до нашого відділу привезли свої таланти і досвід і таких нашому молодому відділові треба. Дальше сказала, що вже чотири роки, як наш відділ зорганізувався — це так як би ми посадили нове дерево, щовесни воно пускає нові галузки і ті галузки це є наші нові членки. Дерево треба доглянути і воно буде рости. Так само у нашім відділі працюємо з любов'ю і шануємо одна одну.

По цім попросила пані Л. Карольчук, щоби прочитала статтю з „Променя", який приготовила референтка „Променя", пані Н. Іванишин. Присутні зголосили пожертву на прес. фонд „Променя".

Вечерок закінчено відспіванням „На многі літа", новим членкам і всім присутнім.

По цім подали смачну перекуску.

Н. Іванишин, реф. „Променя"

ВШАНУВАЛИ ЧЛЕНКУ
МОНТРЕАЛ

Дня 13 вересня 1978 р. на місячних зборах відділу Доньки України, було вшановано за довголітню культурну працю пані Анастасію Демітрак.

Голова відділу пані Євгенія Підвисоцька привітала пані Демітрак з нагоди 25-ліття писання писанок кожного року у Великодний тиждень в крамниці Огільві в Монтреалі.

Про громадську діяльність Анастасії Демітрак говорила пані А. Колісник. Відділ час від часу відзначує своїх членок за якусь особливу діяльність. Пані Демітрак з молодих літ вписалась до відділу Доньки України. Спочатку працювала в церковному комітеті, пізніше була головою того комітету, була рекордовою секретаркою відділу а також і головою. Особлива її спеціяльність це писання писанок. Вона була інструкторкою писання писанок і вишивок для сумківців на оселі Св. Софії.

Голова відділу Є. Підвисоцька удекорувала пані Демітрак корсажем та вручила їй книжку „Українські писанки".

Пані М. Байдак приятелька пані Демітрак привітала її, розказала дещо з її життя та склала їй побажання далі щиро працювати в нашім т-ві. Подібно вітала її і пані Д. Слободян, яка разом з нею помагала писати писанки в Огільві.

На закінчення вечора пані: Іванишин, А. Ґирич, Байдак, Підкаленко і А. Колісник подали чай.

З цієї нагоди присутні склали $25.00 на прес. фонд „Променя".

А. К.

БЛ. П. МИКОЛА КРИВКО
Едмонтон, Альберта

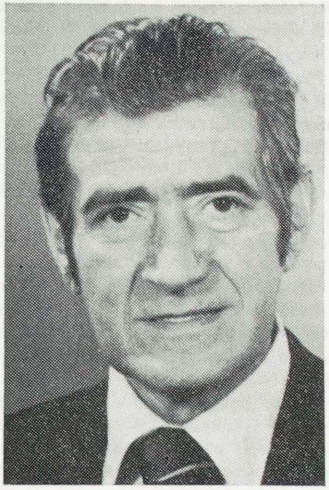

Микола Кривко, один із визначних підприємців міста Едмонтону, помер в неділю, 2-го липня 1978 р., на 51-му році життя.

Народився в місцевості Брудергайм, в Альберті і малим хлопцем прибув з родиною до Едмонтону. Тут він закінчив публічну й середню школи, а пізніше був співвласником, зі своїм вуйком Іваном Кривком, у фірмі чоловічого одягу, „Коледж Клоус".

Батьки покійного, п-во Василь і Марія Кривки, є щирі, діяльні члени української православної катедральної громади Св. Івана і дбали про виховання своїх дітей в українському дусі. З ранніх літ Микола учащав до недільної і української шкіл, обслуговував при вівтарі в неділі, співав у хорі, та був активним членом СУМК-у. У 1951 р. одружився з Євою Андрусів; в родині є одна дочка Лорі.

Молода пара включилася відразу в громадське життя громади. Микола був активним членом різних установ: Королівського Канадського Легіону ч. 178 (українського), Клюбу Українських Професіоналістів і Підприємців, член Катедральної громади Св. Івана, член української православної церкви Св. Андрея і Асоціації „Кенедіян Тревелерс".

Залишив в глибокому смутку дружину Єву і дочку Лорі, стареньких батьків — Василя і Марію Кривків, дві сестри — Стефанію Обуховську і Ґеню Пул, одного брата Джеймса і одну тітку Теклю і вуйка Івана.

о. прот. Мирослав Крищук

БЛ. П. МАРІЯ ЗАПОРОЖАН
Веґревил, Альберта

Ділимося сумною вісткою з родиною, друзями і знайомими, що в Веґревил упокоїлась на 75 році життя добра мама для своїх дітей, активна членка відділу ім. Кн. Ольги, членка Української Православної Церкви Св. Володимира бл. п. Марія Запорожан.

Марія Запорожан народилася 13 січня 1904 року в околиці Стюартбирн у Манітобі в родині Івана і Євдокії Соколовських. У 1910 році родина Соколовських переїхала до Зетланд, Альберта, там Марія ходила до школи.

У 1921 р. вийшла заміж за Симона Запорожана, з яким судилося їм мати 7 дітей, три сини і чотири доньки: Віктор живе у Бралорн, Б. К. Реймон в Коткутлам, Б. К. і Йосип у Веґревил. Доньки: Ганя Семенюк, Василина Кузик, Михайлина Сінклер (всі три в Едмонтоні), Галя Запорожан живе у Ванкувер. У 1935 р. родина Запорожан переїхали в околицю Герегил і там фармерувала 2 роки, у 1937 році переїхали до міста Веґревил. Муж покійної Марії Симон працював робітником на різних роботах аж до пенсії.

Марія з своїм мужом Симоном належали до УГПЦ Св. Володимира у Веґревил і були її активними членами та помагали у її будові. Марія Запорожан була активною членкою відділу ім. Кн. Ольги у Веґревил, Альберта, і була головою цього Товариства 5 років.

Марія була побожною людиною, виконувала обов'язки супроти своєї Церкви, приймала святі таїнства — Сповідь і Причастя. Була довші роки сестрицею в Церкві, а також вкладала багато праці в Народнім Домі. Нераз лишала своїх 7 малих дітей і ніколи не відмовлялась від громадської праці. Брала активну участь в українській культурній праці, грала ролі у представленнях, належала до хору, бо любила українські пісні.

Відійшла несподівано; лишила у глибокому смутку мужа Симона, 3 сини і 4 доньки з родинами; 5 братів: Йосипа, Петра, Дмитра, Николая і Михайла, 22 внуки і 20 правнуків.

Похоронні відправи з Службою Божою відбулися в церкві Св. Володимира, співав хор під проводом Антона Линовського, при помочі дяків: М. Шевчука і Мирослава Ґошки і приятеля Марії Василя Гуньки. Службу Божу відслужили отці: Ярослав Пук і Мирослав Крищук з Едмонтону.

Після Похорону відбувся в Народнім Домі поминальний обід, який приготовило жіноче товариство. Висловили своє співчуття родині о. М. Крищук і о. Ярослав Пук, а на закінчення від імени родини зложили подяку доньки: Галя Запорожан і Ганя Семенюк. Вони подякували обом отцям, хористам, старшому братові, Жіночому Товариству, тим, що несли домовину і похоронному заведенню Меморіял Фюнерал.

Спи, дорога Дружино, Мамо й Бабусю, тихим сном і хай земля буде тобі легкою.

Вічна їй пам'ять.

Анна Пук

Чи Ви вплатили свою передплату на біжучий рік? Кожна передплата мусить бути заплачена наперед. Ви не хочете, щоб „Промінь" доплачував пошту за Ваше число. Дата на Вашій наліпці каже Вам, що передплата згасла. Погляньте на Вашу наліпку з адресою.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ЛОНДОН, ОНТ.
ВДІДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори нашого відділу відбулися 10 грудня 1978 р. в присутности 22 членок, прот. М. Фляка, та голови Церковного заряду п. І. Вінничука.

Збори відкрила голова пані Г. Володченко, привітавши присутніх членок. Прот. М. Фляк провів молитву. По молитві хвилиною мовчанки і повстанням з місць вшановано тих членок і прихильниць, які відійшли з цього світу у вічність.

Предсідницею зборів була пані В. Калюжна, секретарка пані О. Кошарна.

Прочитано та прийнято протокол з минулорічних зборів. Потім членки заряду давали звіти за свою працю. Звіт голови пані Г. Володченко був обширний, який показав усю проведену працю за рік. Членки відбули 11 засідань та одні місячні збори.

Приготовили Йорданську вечерю, заговини, спільне свячене в Томину неділю, обід для вшанування 40-ліття священства прот. М. Фляка, обід на храмове свято Пресвятої Трійці і візитацію Преосвященного Владики Миколая. Зробили осінній базар, який дав гарні наслідки. Під ініціятивою пані Г. Володченко та в порозумінні з управою Церковної громади була переведена збірка, щоб купити хоругви та зробити тетрапод, пізніше п. Володченко та п. Олексієнко зробили гробницю на плащаницю, алаї, підставу для читання Євангелії, купили килим у вівтар та доріжку в церкву. Посилали делегаток на Провінціяльний З'їзд, та вислали $1,000.00 на Музейну фундацію та прийняли гостю пані Л. Кут від Музейної фундації. Відбули всі культурно-освітні імпрези під патронатом КУК та свято Лесі Українки і Героїнь. Всі урядниці як: делегатка до КУК і вся управа чесно, добросовісно визонували свої обов'язки для добра нашої Церкви.

Наші сестриці удержували чистоту і порядок в церкві та збирали гроші на квіти до Плащаниці.

Пані Г. Володченко подякувала прот. М. Флякові та добродійці за поради, та втішували мене своєю допомогою, та тим, хто спричинився до прикраси нашої церкви, та тим хто пожертвував гроші на базар та приніс речі і всім тим, хто спричинився до успішного переведення базару. Мусимо зазначити, що в цьому році директором української рідної школи є наша членкиня пані О. Кошарна.

Фінансовий звіт: перебрано з 1977 р. — $1,255.31, прихід за 1978 р. — $6,867.93, розхід за 1978 р. — $7,357.42, залишилося в касі $515.82. Передано до церковної каси $3,200.00.

Склад нової управи на 1979 рік: Г. Володченко — уступивша голова, О-ра Тищенко — голова, Т. Педенко, В. Поліщук — заступниці, О. О Суліван — секретарка, В. Новицька — скарбник, добродійка Фляк — культ.-освіт. реферат, Н. Сніг, П. Шевченко — сестрицтво, М. Пилюта, З. Гладко — господині, К. Рибка — суспільна опіка, Р. Ковальчук — делегат до КУК, В. Калюжна — представниця до „Променя". В. Яремченко, В. Калюжна, К. Рибка — контрольна комісія.

Уступивша голова Г. Володченко привітала нововибрану управу і побажала найкращих успіхів. Голова О-ра Тищенко подякувала за довір'я і просила всіх до співпраці.

Прот. М. Фляк подякував уступившій управі за їхні труди для добра нашої церкви, та привітав нововибрану управу і закликав до спільної праці та просив Божого благословення.

Оля О Сулеван, секретар

ВАНКУВЕР, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися в неділю 17 грудня 1978 р. в Українській Православній Авдиторії. Перед зборами, після Служби Божої в Соборі Пресвятої Трійці, о. прот. П. Бублик відправив Панахиду за упокій душ покійних членок відділу. Річні збори відкрила голова відділу Лелія Митрук о годині 1.00 по полудні в присутности 55 членок. Отець прот. П. Бублик провів молитву, та хвилиною мовчанки віддано пошану покійним членкам.

Предсідницею зборів була Марія Вакалюк, секретаркою Анна Загоруйко. Слідувало читання протоколу з минулорічних зборів, звіти урядниць і голів комітетів.

Діяльність за рік: Впродовж року відбулося 10 місячних зборів і 3 засідань заряду. За рік прибуло 8 нових членок, яких ушановано і кожній вручено статут в День Членства в місяці лютім.

На перших місячних зборах у новім році членки улаштували собі Різдвяне прийняття та обміну дарунків. Відзначено роковини нашої патронки Лесі Українки, та Марка Вовчка, рефератами про їх життя та відповідною програмою. Подано чай і перекуску, ввесь прихід з чого переслано на журнал „Промінь".

Влаштували весняний чай, спільно з пров. екз. С.У.К. на Б. К., який випав успішно; відзначили 45-літній ювілей нашого відділу і справили величаве осіннє пущення.

Підчас року було 3 випродажі вареників і голубців, 2 випродажі великоднього печива і писанок, ввесь прихід з чого, крім писанок, передано до каси Соборної Громади. Членки присвятили багато труду і часу коли зійшлися до залі і напекли великодних пасок і бабок. В час Соборного базару восени членки зайнялися вечерою і продажем печива, подавали перекуску учасникам зборів Соборної Громади і в час Вечірні Місійного Округа, також приготовляли похоронні обіди. Членки далі працюють в гуртках при Соборній Громаді, які достачають поживу на різні оказії і все готові взяти на себе обов'язок коли потреба вимагає. Під час провінційного з'їзду С.У.К. у Б. К. в місяці жовтні наш відділ взяв повну участь, також зайнявся приготовленням обіду і 2 вечері.

Членки дали поміч приготовити сніданок дітям Української і Недільної школи які приступали до сповіді і Св. Причастя; помогли з перекускою перед дитячим концертом в День Матері і жертвували гроші на Різдвяні дарунки дітям, які брали участь в концерті Св. Миколая; винагородили тих учнів Української школи, які пописалися добре в науці. Наш відділ зарядив прийняття голові Музейної Фундації пані Любі Кут в час її поїздки і доповіди в справі збірки на будову нового приміщення Музею Союзу.

Членки мистецького комітету часто є запрошені показувати писання писанок і вишивок по більших склепах Ванкуверу, так як Вудвардс, Ітонс, Бей, Сірс, і в „Сентеніял Планетаріюм", в Університеті Брит. Колюмбії

і „Бийшор Ин". Наш відділ отримує винагороди за те.

Членки підтримують і передплачують журнал „Промінь", часто на зборах референтка культ. освіт. комітету читає статті на освітні теми; передплачуємо „Промінь" для двох найбільших шпиталів у Ванкувері. Сестрицтво дбає про чистоту і порядок в церкві, а комітет відвідування хворих членок в лікарні або вдома. Наші членки беруть участь в церковнім хорі, маємо репрезентацію до Льокальної Ради Жінок, до КУК, ТУС і Соборної Громади.

Наша популярна Куховарська книжка продається успішно від початку видання в 1963 р. і вже продається 9-те видання.

Відділ сповнив свій буджет до Централі на 1978 рік. Жертвував в 1978 році на слідуючі цілі:

Музейну Фундацію — $500.00, Колегію Св. Андрея — $200.00, Фундацію С.У.С. — $200.00, „Промінь" — $212.00, місцевий Музей — $100.00, Організаційний фонд Союзу — $25.00, однострій до Музею — $305.00, Український фестиваль — $50.00, Дітям Української і Недільної школи — $90.00, до Соборної Громади — $50.00.

Фінансовий стан відділу: з 1977 р. осталось в касі $3,900.37, прибутки в 1978 році — $5,062.68, видатки в 1978 р. — $4,271.95, в касі осталось — $4,691.00.

Заряд товариства на 1979 рік: голова — Емілія Чуйко, уступивша голова — Лелія Митрук, 1-ша заст. голови — Олена Дзюбенко, 2-га заст. голови — Настя Воробець, рекордова секретарка — Людмила Карпінська, кореспонденційна секретарка — Олена Дзюбенко, касирка — Лелія Митрук. Сестриці: — Марія Кульба, Іванна Твердун, Анна Мануша, Настя Стоцька, Марія Гаврищук, Лелія Митрук, Василина Москаль, Марія Стасів.

Комітети: культурно-освітний — Марія Вакалюк, Надія Михайловська, Олена Дзюбенко, добр. Катерина Бублик, Линда Ворончак, Ольга Гавришок.

Мистецтва — Анна Мануша, Лелія Митрук, Дорис Смит, Настя Завидюк, Анна Загоруйко, Надія Михайловська, Славка Шумей, Славка Кетник, Славка Стасюк, Раїна Кетон.

Соціяльний — Марія Стівенс, Анастасія Трафаненко, Ольга Козій, Настя Стоцька, Катерина Третяк, Марія Микицей, Юлія Лев, Анна Лайтгарт, Марія Березяк, Дорис Нілсон, Юстина Дячук.

Відвідування хворих — Іванна Твердун, Анна Бойчук, Марія Гаврищук, Лелія Митрук, Катерина Третяк.

Кухарки — Ксеня Громик, Юлія Курилюк.

Кухарки до помочі — Євгенія Ковтуська, Юлія Лев, Анна Лайтгарт, Марія Гаврищук, Катерина Третяк, Анна Середа. Куховарські книжки — Анастасія Трафаненко.

Представникі до КУК — Галя Токарик, Марія Вакалюк, Емілія Чуйко. Представниці до Льокальної Ради Жінок — Марія Полонич, Лелія Митрук, Галя Токарик.

Референтка журнала „Промінь" — Люба Кут.

Бібліотекарка і архівістка — Настя Воробець.

Молодший СУМК — Дорис Смит.

Представниця до Рідної школи — Анна Загоруйко.

Оголошення — Славка Кетник.

Телефонічний комітет — Катерина Кирстюк, Ольга Козій, Софія Ясенчук.

Контрольна комісія — Галя Токарик, Анна Бойчук, Настя Завидюк.

Ольга Гавришок, рекорд. секр.

ВОЛЕЙ - СУРЕЙ, Б. К.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися в неділю 1 жовтня 1978 р. в українській православній авдиторії. Отець Петро Блажук після Служби Божої в церкві відправив Панахиду за покійних членок відділу.

Після обіду річні збори відкрила голова відділу пані Марта Лебедович в присутности 26 членок, яка була також предсідницею зборів. Звіти з діяльности відділу здавали членки заряду і голови комітетів.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборів і одно засідання заряду. Голова пані Н. Боярчук очолювала четверо зборів і з причини здоров'я просила звільнення. Головство відділу обняла пані Марта Лебедович. До відділу прибуло 5 нових членок.

Наші членки постійно працювали при церкві і церковній авдиторії. На початку року приготовили спільну Йорданську Вечерю, потім спільне свячене по Великодні, обід на храм грамади. Впродовж року відбувались замовлені бенкети під управою господарського комітету, якого очолює пані Н. Дзаман.

Членки відділу брали участь у святі День Матері, роковинах Т. Шевченка, святі День Батька та інших імпрезах. Членки влаштували показ печення Великодного печива і писання писанок і вишивання під управою комітету мистецтва. Під час базару мали випродаж печива. Відділ подарував першу нагороду на базар. Членки сходилися під час зимової пори і вшили ковдру, яку дали на розігравку. Приготовили один бенкет, три похоронних обіди, сніданок для дітей і пікнік.

Відділ піддержує фінансами недільну і рідну школу, оплачуємо делегатку цековного хору, беремо активну участь у місцевій Жіночій Раді. Комітет сестрицтва дбає про чистоту і порядок в церкві.

Відділ, за минулий рік склав пожертви на церкву, парафіяльну хату, авдиторію, на Музей Союзу до Саскатуну, журнал „Промінь", СУМК, українську і недільну школу, на пров. фонд і музей.

Прибутки відділу 1978 року — $6,665.21, видатки — $5,000.72, в касі лишилось $3,682.84.

Заряд відділу на 1979 рік — уступаюча голова — Марта Лебедович, голова — Анна Собел, 1 заст. голови — добр. П. Блажук, 2 заст. — Марія Сташен, рекорд. секр. — Василина Бонар, кореспонд. секр. — Марта Лебедович, касирка — Анна Максимюк. Контрольна комісія — Настя Дзаман, Марія Антонішка, Марія Боднарчук. Голови комітетів — Сестрицтва — Ілена Ткачук, народного мистецтва — Марія Боднарчук, освіти — добр. П. Блажук і Анна Неконюк, рідної школи — Наталя Голонко, куховарства — Настка Дзаман (до бенкетів членки по черзі беруть участь), телефонів — Анна Стефан, відвідування хворих — Маріяна Пекіт, СУМК — Розалія Ткачук, журнала „Промінь" — Надя Боярчук, архіву — Марія Антонішка і Марта Лебедович, Жіноча Рада — Марія Антонішка, Василина Бонар, Марія Боднарчук, Маріяна Пекіт, Петруня Коновальчук, купування квітів — Анна Максимюк. Представниця до КУК — Марта Лебедович і М. Антонішка, господині від шафи — Ілена Ткачук, Анеля Кравчук і Розалія Ткачук.

Василина Бонар, секр.

Довкола дому

Стефанія Кульба

ПЕЧЕНА КУРКА З МЕДОМ (CRISPY HONEY CHICKEN)

3½ ф. курки в кусках
¼ горнятка оливи
½ горнятка тертих сухариків-Ritz
½ горнятка плинного меду

Кусники замочити в оливі, потім в сухариках. Зложити в посудинах до печення, вставити до печі і пекти 20 хвилин при 350°. Помастити медом і пекти 30 хвилин аж зм'якне.

Вислід: 4.

ПЕЧЕНА КАРТОПЛЯ

4 великі картоплини: обмити, помастити злегка товщем і пекети в печі без посудини около 1¼ години.

МАРИНОВАНІ ЗУКІНІ З ПОМІДОРАМИ (MARINATED ZUCCHINI WITH TOMATOES)

1 ф. зукіні
½ горнятка сира з зеленою цибулькою — cottage cheese with chives
½ ложечки часникового порошку
1 зелена паприка — покришена
1 ложка цитринового соку
½ зелена наприка — покришена
2 середнього розміру помідорів — покраяних в скибочки
салата

Заварити воду, додати зукіні і дрібочку солі; варити 3 хвилини. Процідити і покраяти в кружальця. Змішати в посудині сир, квасну сметану, часниковий порошок і цитриновий сік. Додати зукіні і зелену паприку і все разом добре вимішати. Подавати холодне. Помідори виложити на листки зеленої салати і зверху накладати масою.

ALMOND-RAISIN COMPOTE

1 cup each seedless raisins and water
¼ to ½ teaspoon almond extract
2 or 3 each bananas, oranges or combination, peeled and sliced

Mix well raisins, water and extract. Cover and let stand overnight. Bring to boil, reduce heat, cover and simmer 10 minutes. Serve warm over sliced fruit. Serves 4.

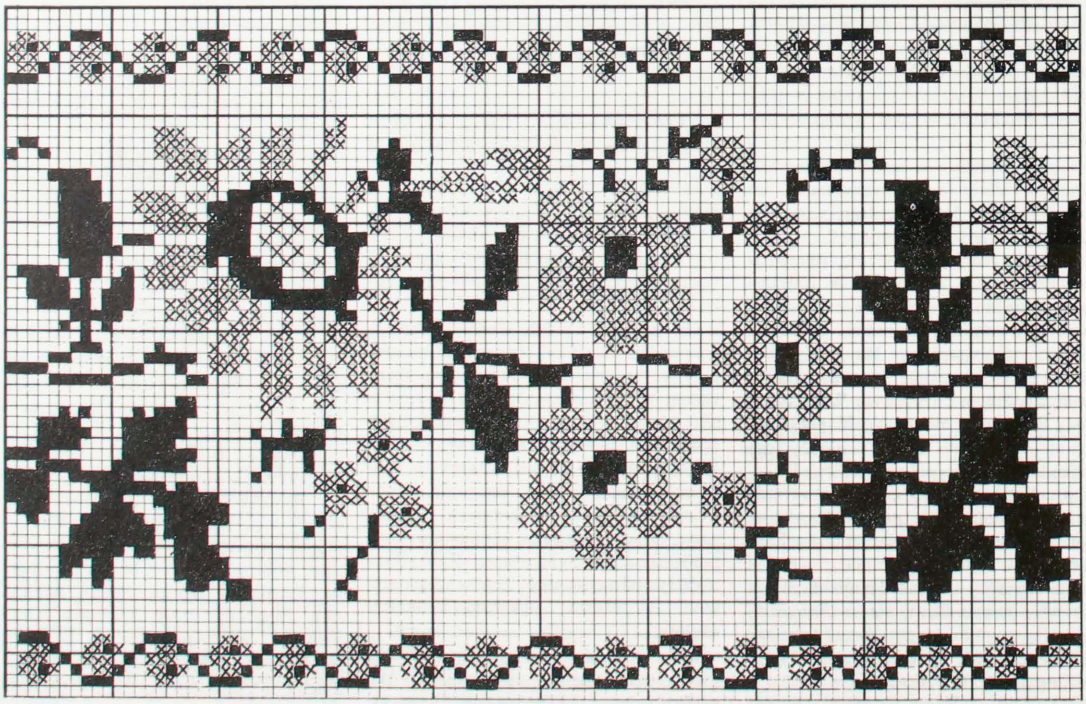

ВЗІРЕЦЬ НА УСТАВКУ ДО ЖІНОЧОЇ СОРОЧКИ З ПОЛТАВЩИНИ

■ — чорна
X — червона 321 DMC

С.У.К. Музей, Східня Філія

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують тому всякі дописи мусять бути читко написані і без обширних описів.

Хто присилає знимку на виріб кліше треба відразу присилати гроші на її виріб — найменше — $14.00, середньої величини $21.00, через сторінку поперек внизу $32.00.

Редакція

Навіщо дітям бути товстими

Ми можемо дуже багато допомогти нашим дітям вирости здоровими і щасливими людьми. Крім опіки, щоб наші діти одержали добру освіту, щоб навчилися в гармонії з іншими, ми також можемо і повинні доглянути, щоб вони не виростали товстими.

Дитина з надмірною вагою це не потіха родичам, і наколи ваша дитина належить до десять відсотків, яких шкільна влада признала товстими, то та дитина повинна мати конечну поміч родичів щоб схуднути. Майже половина старших, які сьогодні мають надмірну вагу завдячують свій стан віку дитинства.

Старші толерують товстих, а діти ні. Товста дитина може бути предметом жартів і сміху, може бути навіть предметом ворожнечі поміж дітьми в школі. Чим скорше родичі зрозуміють цю важну проблему тим краще буде для них і їх дітей, примусова тотальна дієта не поможе.

Дуже часто мати, яка хоче дати своїй дитині найкраще, мішає і дає їй найбільше. Дитина мусить скінчити її пляшку молока і з'їсти останню ложечку їжі. Родичі завжди хочуть, в дуже молодому віці дитини, давати їй „тяжку їжу" і радіють скільки то ваги набрала їх дитина за певний час. Все це стає причиною потовстіння дитини.

Кожна родина представляє норму. Якщо ніхто в родині не снідає, то ви напевно ростимете без сніданків. Наколи мама не любить шпінату, бо ніколи не їла його вдома за молодости, то ви напевно не любитимете його опісля. Тому якраз товсті родичі мають товстих дітей. Генетика ролі не грає, а грає ролю стиль життя, який ви дістали від ваших родичів як спадщину. Наколи діти затовсті то тому, що їдять забагато не корисної їжі. Думка, що кожний обід чи вечеря закінчується солодким має перестати бути точкою денного порядку.

Майже кожне (вівсяне платки, каші), що продаються вже мають в собі цукор, помимо того, майже всі ще додають до нього дві або три ложечки цукру а потім заливають цей цукор молоком і споживають. Розуміється це зовсім непотрібне. На жаль в наших школах не учать розрізняти основні властивости їжі, тож як може пересічна мати знати, які поживи в крамницях є корисні для її родини. Найбільше покладаються на оголошення або на опінії та вислови своїх матерів.

Скільки жінок або чоловіків можуть приготовити щоденну їжу з відповідною кількістю протеїну, вуглеводів і товщу? Скільки „супермаркетів" можуть допомогти в приготуванню таких харчувань? Де треба шукати таких інформацій?

Можуть бути ще інші невідомі причини чому ваша дитина має надмір ваги, як наприклад небезпека, що в школі не задовільно учиться, почування меншевартости, спеціяльно наколи в родині є одна дитина товста а друга нормальна.

Наколи ви раз вирішете, що є проблемою у вашій родині уживайте тактовно підходу, щоб таку проблему усунути. Втягність цілу родину до процесу дослідів поборювання надмірної ваги. Це значить, що ви, правдоподібно, мусите створити нові та інші приписи, споживати інші харчі, які досі споживали, приспособили кращі звичаї харчування, що впродовж часу покажуться корисними для вашої родини.

Змушувати дитину „вичистити" тарілку не є потрібним спеціяльно наколи ви будете старанно уживати відповідну поживу в щоденнім харчуванні. Чи пожива відповідно приготована? Чи дитина залишає ще місце на солодке? На ці питання ви повинні самі знайти відповідь!

С. К.

З КАМПАНІЇ НА „ПРОМІНЬ"

Приємно нам поділитись добрими вістями, що заплянована кампанія за новими передплатницями і пожертвами на добрій дорозі.

Референтки „Променя" при відділах активно включились в кампанію, відділи йдуть назустріч і зі своєї сторони улаштовують певні імпрези в користь журнала. Деякі поодинокі читачки здобувають нових передплатниць.

Цю всю працю для піддержки нашої преси оцінює центральна управа Союзу Українок Канади, центральна референтка пані Катерина Лабюк і редакція. Просимо прийняти до відома, що кампанію продовжує до кінця м. червня.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Марія Лазарук — Едмонтон (раніше 3) 12
Наталка Іванишин — Келовна, Б. К. (раніше 4) 12
Софія Гриник — Едмонтон (раніше 1) 8
Галина Михальчук — Оттава 6
Анна Подольська — Вайта, Ман. 5
Орися Василишин — Йорктон, Саск. (раніше 3) 4
Анаст. Микитюк — Вернон, Б. К. 3
Люся Райт — Смокі Лейк, Ал-та 2
М. Неділська — Ізлінгтон, Онт. 2
Марія Юрків — Вінніпеґ 2
Дора Воронюк — Едмонтон 2
Кароля Білик — Норт Бетлфорд (раніше 1) 1
Ліза Бот — Скарборо 1
Марія Чубей — Карловрі, Ман. 1
Катерина Єринюк — Едмонтон 1
Стефанія Коростіль — Виндзор 1
К. Юрків — Гаєс, Саск. 1
Олена Мельничук — Вегревил, Ал-та 1
Марія Тихонова — Лашін 1

Зголосилась безпосередньо Єва Федорак з Віллінгдон, Альберта, і Р. Піхота, Едмонтон.

R-5
FEDORUK MRS M MAR 80
12152-129 ST
EDMONTON ALTA

ISSN 0380-2140

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Високоповажана пані Когуська!

Протягом багатьох років журнал „Промінь" поміщує статті та інші матеріяли на музейні теми, які дуже допомагають нашому музеєві як також у поширенню української культури різних галузей знання і мистецтва.

Ми щиро вдячні за Вашу увагу до нашого Музею та Вашу корисну працю на літературно-видавничій ниві, яку Ви вже сповняєте так багато років.

Заслуги „Променя" для Українського Музею Союзу Українок Канади — великі. Ми не можемо знайти слів оцінки за ці всі допоміжні зусилля для нашого Музею.

У цьому листі пересилаємо скромний дарунок на пресовий фонд „Променя" у сумі 100.00 дол. Прийміть це від нас як вияв вдячности від головного Українського Музею Союзу Українок Канади в Саскатуні.

Остаємось з належною пошаною до Вас та українським привітом.

За дирекцію музею
Марія Ткачук, голова О. Заставний, секретар

ПЕРЕДПЛАТИ І ПРЕСОВИЙ ФОНД ВІДДІЛІВ

Едмонтон — Відділ при Катедрі Св. Івана, з чайного прийняття на „Промінь" — рефер. Софія Гриник $162.73
Давфин — Відділ ім. Л. Українки — прислала Оля Кізь 30.00
Мирнам — Відділ ім. О. Пчілки — рефер. М. Метрунець, передплати 24.00, прес. фонд 25.00
Гамільтон — Комітет Українок Канади, О. Кульчицька, з свята Героїнь 30.00
Тандер Бей, Онт. — Відділ О. Пчілки, С. Мендик 25.00
Відділ Комітету Українок Канади — М. Ковальчук, секр. 25.00
Келовна, Б. К. — Відділ С. Стечишин, реф. Н. Іванишин, передплати 32.00 і 56.00.
Скарборо — Відділ Св. Анни, рефер. Ліза Бот, передплати 80.00.
Саскатун — Відділ О. Кобилянської — рефер. Марія Гарбус — передплати 64.00.
Торонто — Відділ Кн. Ольти, рефер. А. Бойко, передплати 40.00.
Вернон, Б. К. — Відділ Св. Ольги, рефер. Н. Микитюк, передплати 24.00, прес. фонд 15.00
Вінніпеґ — Відділ ім. Л. Українки, рефер. Марія Юрків — передплати 48.00. Пані Юрків зорганізувала імпрезу у відділі, і дохід з неї в сумі 400.00 був проголошений в числі 4, вона також провела збірку між читачками на 88.00 імена проголошені окремо під „індивідуальні"
Брентфорд — збірка на похороні бл. п. Томи Світальського 50.00
Монтреал — дар з нагоди прийняття для пані М. Зимовець 30.00
Гамільтон — збірка в пам'ять добр. П. Федак 45.00
Кадворт — Відділ Кн. Ольги, реф. С. Ґриба на передплати 24.00.
Айтуна — Відділ ім. Св. Ольги 25.00
Лашін, Кве. — Кн. Ольги 12.00
Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок, Східня, Торонто 20.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Ф. Татарчук — Віллі ля Сал, Кве. — в пам'ять Василя Свистуна ..... $ 25.00
Марія Грицюк — Вінніпеґ 20.00
М. Прокіпчук — Вінніпеґ 20.00
Параскева Матвійчук — Брендон, Ман. 15.00
Катерина Ілків — Едмонтон 20.00
Ольга Ганночко — Едмонтон 10.00
Марія Вилсон — Бюкенан, Саск. 10.00
Докія Черевик — Вінніпеґ 10.00
Марія Кушнір — Вінніпеґ 10.00
Марія Юрків — Вінніпеґ 10.00
В. Данкович — Овквил, Онт. 10.00
Марія Бендас — Принс Алберт, Саск. 12.00
Ольга Семенюк — Емсбурґ, Онт. 10.00
Вікторія Богонос — Едмонтон 10.00
Анна Беґун — Давфин 9.00
Віра Шевчук — Виловдейл, Онт. 8.00
Ольга Ситник — Гамільтон 7.00
С. Журавецькі — Де Па, Ман. 7.00
Я. Клемба — Лашін, Кве. 5.00
Марія Тарновецька — Вінніпеґ 5.00
Єлисавета Зучкан — Вінніпеґ 5.00
Єлисавета Білич — Вінніпеґ 5.00
Меланія Буряник — Торонто 5.00
Павліна Ігнаш — Вінніпеґ 5.00
Марія Гнатів —Вакав, Саск. 5.00
Вісента Хрущ — Атабаска 5.00
І. Пестрак — Вінніпеґ 5.00
М. Реутська — Вінніпеґ 4.00
С. Яремій — Донвиле, Онт. 4.00
Наталя Мадай — Монтреал 4.00
Ольга Володко — Сіба Біч, Альберта 4.00
Анна Боечко — Радвей, Альберта 4.00
В. Доброліж — Едмонтон 4.00
Ольга Штихно — Лашін 4.00
Н. Параш — Контавн, Онт. 3.00
М. Паламарчук — Вінніпеґ 3.00
По $2.00 — П. Ґордей — Вільна, Ал-та, Анна Критюк, Лашін, Кве., Ольга Шарбан — Вінніпеґ, М. Добровольська — Торонто, Анна Ситник — Давфин, А. Залещук, М. Кінащук — Вінніпеґ, Анаст. Мороз — Осоюз, Б. К., Євфросинія Петрашко — Ст. Томас, Онт., В. Губар — Четам, Онт., М. Бабенко і Марія Радченко — Скарборо, Онт., Олена Венгер — Виндзор, Анна Ференсів — Торонто, Єлисавета Шмир — Вернон, Б. К., В. Гавалешко і Марія Сидор — Едмонтон.